AUTOAREA BESTSELLERULUI

FEMEIA CU FUSTA VIOLET

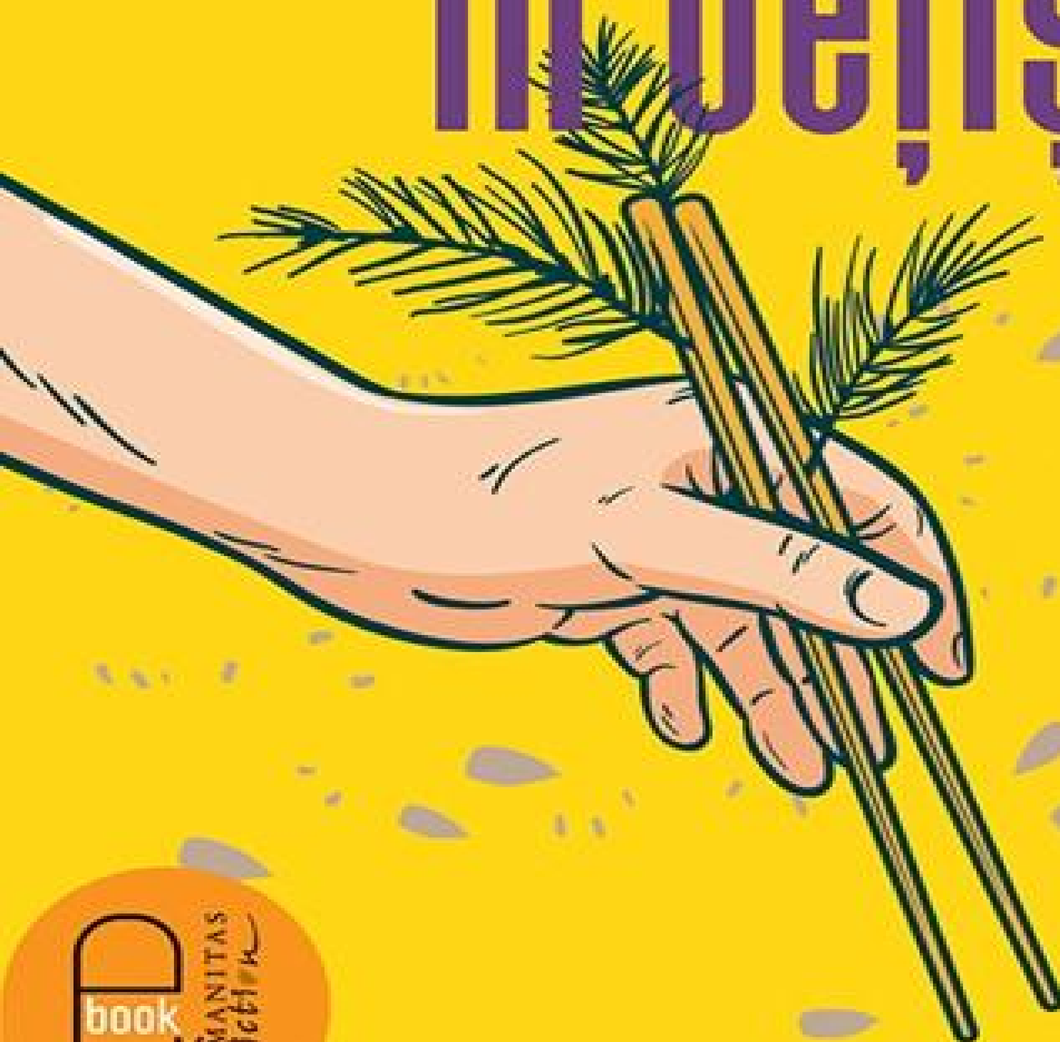
NATSUKO IMAMURA

Raftul Denisei

Fata care s-a transformat în bețișoare

POVESTIRI

TRADUCERE DE MAGDALENA CIUBĂNCAN

HUMANITAS fiction

NATSUKO IMAMURA

Fata care s-a transformat în bețișoare

TRADUCERE DE MAGDALENA CIUBĂNCAN

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

EDITURA HUMANITAS FICTION
2023

ISBN: 978-606-097-360-7 (epub)
EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro
Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Corina Roncea, Veronica Dinu
Tehnoredactor ebooks: Radu Dobreci

FATA CARE S-A TRANSFORMAT ÎN BEȚIȘOARE

Asa locuia într-un apartament micuț împreună cu mama ei. În spatele blocului lor se întindea un lan de floarea-soarelui pe care-l îngrijea proprietarul apartamentului. Într-o zi, mama s-a întors acasă cu o pungă plină cu semințe de floarea-soarelui pe care le primise de la el. Au întins în mijlocul camerei niște ziare și, câteva zile la rând, au tot decojit semințe. Mama a prăjit miezul alb într-o tigaie, a pus peste el sare și l-a preschimbat într-o gustare pentru Asa. Aplecându-se peste masa din bucătărie, fetița lua câteva semințe strălucitoare și le băga în gură, simțind cum aromele îi învăluie și cele mai îndepărtate papile gustative. Câteodată, nimerea și câte un bulgăraș de sare. Îi cerea mamei, care spăla vasele, un pahar cu apă, și se apuca din nou de ronțăit. Odată, lingându-și de sare degetele, Asa a spus:

— Vreau să iau câteva la grădiniță.

A doua zi dimineață, mama i-a dat un plic maro plin doldora de semințe.

— Să nu le ții numai pentru tine, da? Să le împarți cu toată lumea.

Ascunsă în umbra orgii din clasă, Asa a chemat-o pe cea mai bună prietenă a ei, Rumi, făcându-i un semn cu mâna.

— Ce-i?

— Uite! Uite!

Rumi și-a apropiat fața de plicul maro. Când Asa l-a deschis, s-a uitat temătoare înăuntru.

— Ce-i asta?

Nu știa că floarea-soarelui are semințe și, chiar și după ce Asa i-a explicat, a dat din cap a neîncredere:

— Asta e floarea-soarelui?

În fața ei, Asa a luat un miez și l-a băgat în gură.

— A! L-ai mâncat!

— Se mănâncă!

— E bun?

— E bun.

— O să te doară burta.

— Ba nu. Ia și tu!

Rumi a scuturat din cap.

— Nu, nu vreau!

— E bun, a mai spus o dată Asa.

Înclinând plicul, și-a vărsat în palmă câteva semințe și i le-a întins lui Rumi.

— Hai, gustă una!

— Nu, nu vreau.

— De ce? Chiar sunt bune!

— Nu vreau!

— Doar una.

— Nu!

— Rumi...

— Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau!

Împingând-o pe Asa într-o parte, Rumi a luat o coardă și a pornit spre terenul de joacă.

Când Asa a început școala, ea și mama ei s-au mutat la bunica din partea tatălui, care locuia în Saitama. În casa bunicii erau adunate tot felul de lucruri pe care Asa nu le avusese în fosta ei locuință. O canapea, un covor, o telecomandă TV, un duș, un cuptor cu microunde... În clasa întâi, ajutată de mama ei, s-a încumetat să coacă pentru prima oară în viața ei niște fursecuri în cuptorul curat lună, pe care bunica nu-l folosise decât o singură dată până atunci. Se gândise să-i ofere ceva făcut în casă colegului ei Shun Yamazaki, cel mai popular băiat din clasă, care urma să se mute la o altă școală. Cu Shun Yamazaki se împrietenise la începutul primului semestru, când amândoi pierduseră la piatră-hârtie-foarfecă și astfel ajunseseră să fie responsabili în clasă pentru secțiunea de obiecte pierdute, deși amândoi și-ar fi dorit să ajungă să se ocupe de animalele de laborator.

Fursecurile îi reușiseră. Ideea ei de a amesteca în aluat stafide și arahide fusese un succes. S-a abținut din a mai mânca, iar ultimele zece bucăți și le-a pus într-o pungă pe care a legat-o cu o panglică roz.

A doua zi, când i-a dat lui Shun Yamazaki punga cu fursecuri, spunându-i să le guste, acesta i-a dat-o înapoi:

— Nu-mi trebuie.

Motivul refuzului ținea de fapt de neștiința ei. Lui nu-i plăceau nici stafidele, nici arahidele, iar fursecurile nici nu suporta să le vadă în fața ochilor, atât de mult le detesta.

— Ai grijă de tine!

Privindu-l din spate cum se îndepărta în fugă, Asa i-a făcut cu mâna, cuprinsă de tristețe.

După o vreme, a mai făcut o încercare cu fursecurile. Desigur, și acum tot ajutată de mama ei. De data aceasta, n-a mai pus nici stafide, nici arahide. Cum Shun plecase deja, i le-a dat bunicii de Ziua Persoanelor în Vârstă. Dar, pe lângă faptul că-i era greu să mănânce lucruri tari, bunica mai suferea și de diabet, așa că, deși a primit punga cu fursecuri, nu părea că avea să le mănânce vreodată. Asa a luat punga rămasă uitată pe masă și i-a dus-o mamei sale, dar nici ea nu le-a mâncat.

— Mă duc la spital pentru niște analize și nu pot să mănânc, i-a spus mama cu părere de rău. Doctorul mi-a zis să mă duc cu stomacul gol.

Fiindcă nu mai avea ce să facă, Asa le-a mâncat singură. Mama îi spusese că voia să le mănânce după ce se întorcea de la spital, dar, după analize, a rămas internată. Iar apoi a urmat o perioadă în care externările și internările au venit una după alta.

În al doilea an de școală primară, Asa a devenit responsabilă de animalele de laborator, așa cum își dorea. Rolul ei era să le dea de mâncare peștișorilor aurii din acvariu. În prima zi, plină de entuziasm, Asa le-a presărat mâncarea pe suprafața apei.

— Peștișorilor, a venit masa! le-a spus, dar ei s-au strâns grămadă pe fundul acvariului și n-au părut să dea vreun semn că s-ar mai mișca de acolo.

A doua zi, din nou, Asa le-a dat mâncare, dar nici măcar unul nu s-a ridicat. Atunci când îi hrănea celălalt responsabil, Hirai, se repezeau la suprafața apei și se băteau pentru mâncare, înghițind cu guri hulpave, așa că nu se putea să nu le fie foame. Asa a încercat să facă la fel ca Hirai, luând puțină mâncare între degetul mare și arătător și presărând-o de sus, dar peștii tot nu veneau. Chestiunea a fost dezbătută de consiliul clasei. S-a ridicat problema că, dacă Asa avea să fie în continuare responsabilă de hrănirea peștilor, aceștia aveau să moară de foame. Până la urmă, s-a decis ca Hirai să hrănească peștii zilnic, nu o dată la două zile, cum fusese inițial stabilit, iar Asa să se ocupe de jurnalul care trebuia ținut și să curețe apa, culegând gunoaiele care se adunau la suprafață. Copiii schimbau tot felul de păreri, dar Asa nu

scotea nici un cuvânt. Stătea în ultima bancă de lângă fereastră, cu capul plecat, privindu-și fix palmele.

Tot în al doilea an din școala primară s-a mai întâmplat ceva. Undeva, într-un oraș, a avut loc un incident major provocat de o intoxicație alimentară la o nuntă, iar victime au fost peste o sută de persoane. La zece zile de la producerea incidentului, Asei i-a venit rândul să se ocupe de servirea mesei la cantină. Meniul cuprindea orez, lapte, tocăniță cu carne de vită, salată de păstăi verzi și mere. Asa se ocupa de servirea salatei de păstăi. Se pare că sursa intoxicației alimentare de la nuntă fuseseră păstăile verzi servite ca garnitură la felul principal. Era vorba despre păstăi cultivate în Japonia și care nu aveau nimic de a face cu cele folosite la școală, care erau congelate, de import, livrate de o firmă de catering din orașul vecin. Dar, chiar și așa, nici măcar un elev nu și-a pus pe tavă vreun bol cu salată dintre cele pe care le pregătise Asa. „Nu vreau!”, „Mi-e frică”, „Încă nu vreau să mor” spuneau unul după altul colegii în timp ce se perindau prin fața ei și a bolurilor cu salată de păstăi verzi. Părea o autentică scenă de bullying. (Asa nu mai fusese hărțuită; nu până atunci, cel puțin.)

O scenă similară s-a petrecut în al treilea an de școală primară, deși de data aceasta a fost vorba despre bullying în toată regula. În meniu erau acum orez, lapte, mâncare chinezească, salată cu macaroane și clementine. Deși nu mai avusese loc nici un fel de incident legat de vreo intoxicație alimentară, nici unul dintre copiii clasei a treia nu a mâncat mâncarea servită de Asa. La fel s-a întâmplat și în clasa a patra, și în clasa a cincea, și în clasa a șasea.

Asa nu voia s-o supere pe mama ei, care era internată în spital. Nu i-a spus nimic din ce se întâmpla la școală, ba nici măcar nu i-a vorbit despre cele ce se întâmplau acasă. La puțină vreme după ce mama s-a internat a treia oară, bunica a început să prezinte pentru prima dată niște simptome ciudate. Pe Asa a început s-o strige „Setchan”, se scăpa pe ea chiar înainte de a ajunge la toaletă, răspundea la telefon chiar și când acesta nu suna și vorbea cu persoane care nu se aflau la celălalt capăt al firului. Într-o zi, a strigat că mâncarea pe care i-o pregătise Asa era otrăvită și a dat cu farfuriile de podea. Episodul acela a lăsat urme adânci în sufletul fetei. Iar când, îngrijorat de situația ei, unul dintre profesorii îndrumători a venit în vizită acasă la ea, acesta nici nu s-a atins de ceaiul și prăjiturile care i-au fost oferite. Asa a plâns. „Doar nu

au otravă!”, a spus ea atunci. După aceasta, Asa a mers să locuiască cu familia mătușii ei.

Proaspăt căsătorită, mătușa ei nu avea copii. Fiind casnică și foarte pricepută la treburile gospodărești, a învățat-o pe Asa să gătească. Asa a urmat întocmai sfaturile mătușii: a tăiat frumos legumele, a îndulcit sosul cât trebuia, a făcut focul mic. Și totuși, unchiul ei părea să simtă că gustul era oarecum altul, căci, deși înghițea hulpav mâncarea gătită de soția lui, felurile pregătite de Asa abia le atingea cu bețișoarele, și întotdeauna lăsa în farfurie.

— Nu mai mănânci? l-a întrebat mătușa în locul fetei.

— Nu. M-am săturat, am burta plină, a răspuns el, iar Asa a fost nevoită să ia repede farfuriile de pe masă.

La început, când abia se mutase cu unchiul și mătușa ei, Asa încercase destul de insistent să-și convingă unchiul să mănânce ceea ce gătise ea, dar el se enervase și țipase la ea.

Resturile rămase de la masă ajungeau la bichonul maltez al familiei. Era un pui alintat și obrăznicuț, care mânca orice, atâta vreme cât nu venea din mâna Asei.

Când Asa era în clasa a șasea, după o lungă perioadă în care fusese internată în spital, mama ei a murit. Chiar înainte ca ea să-și dea sufletul, Asa o întrebase dacă era ceva ce și-ar fi dorit să mănânce.

— Sushi, i-a răspuns mama.

Asa a alergat într-un suflet până la magazin, a cumpărat o cutie de sushi și s-a întors în salon.

— Am adus sushi! a strigat ea, apropiind de buzele fără culoare ale mamei tonul care îi plăcea atât de mult. A rămas așa, așteptând. Dar, oricât a așteptat, gura mamei a rămas nemișcată, iar buzele nu s-au deschis nici măcar un pic. N-a reușit să-i dea mamei să mănânce nici măcar un bob de orez. Asa a simțit că totul era pierdut.

După moartea mamei, de parcă s-ar fi făcut un schimb, în familia mătușii ei a apărut un nou-născut. Era un băiețel care plângea mult, râdea mult și mânca mult. Asa ajuta la schimbatul scutecelor, la băiță și avea mare grijă de el, dar nu-l hrănea niciodată. Nici mătușa n-o rugase să facă asta. Într-un sfârșit de săptămână, când unchiul și mătușa ei erau plecați, bebelușul a început să plângă și, indiferent ce făcea Asa, nu se mai oprea. Nu putea fi altceva decât că-i era foame. Fără nici o speranță, Asa a mers în bucătărie. Fără nici o speranță, a pregătit

laptele. Fără nici o speranță, a pus copilul plângând pe genunchi și i-a dus la gură tetina. Și atunci, s-a întâmplat ceea ce Asa nici nu-și imaginase. Bebelușul a început să sugă. Asa s-a întrebat dacă nu cumva era ceva greșit. Fără să dea nici o atenție mâinii ei tremurânde, bebelușul a băut totul, până la ultima picătură. Și-apoi a început din nou să plângă.

— Imediat, imediat îți mai aduc unul, i-a spus Asa bebelușului, ridicându-se să meargă la bucătărie.

Însă s-a așezat din nou.

Dându-și jos tricoul, goală până la brâu, a luat în brațe bebelușul care plângea și și-a apropiat sânul de buzele lui. În clipa aceea, copilul s-a oprit din plâns. În timp ce gurița lui încerca să prindă sânul din care nici nu se punea problema să curgă vreo picătură de lapte, s-a auzit dintr-odată un zgomot puternic. Erau plasele cu cumpărături, pe care unchiul și mătușa ei, întorși acasă, le scăpaseră din mâini în spatele ei. Asa nu s-a mai apropiat niciodată de copil.

A terminat școala primară mai mult lipsind de la ore și a intrat la gimnaziu. Aici și-a făcut un anturaj foarte nepotrivit. În ghiozdanul negru de școală nu avea nici un manual, ci doar sticle de alcool, țigări, mâncare și chiloți de schimb, toate furate de prin magazine. Căra acel ghiozdan peste tot, inclusiv acasă la colegii mai mari sau la prietenii ei. Dar, când a vrut să ofere alcool sau snacksuri ca plată pentru găzduire, nimeni nu a acceptat. Așa că ghiozdanul ei avea aproape întotdeauna același conținut.

La școală a trecut din categoria celor agresați în cea a agresorilor. Dar, oricât îi hărțuia și îi agresa pe ceilalți, nu se simțea mulțumită. Într-o zi, după ore, Asa a chemat-o pe o fată dintr-o clasă mai mică, pe care nu o suferea deloc, într-o magazie din sala de sport. I-a dat o lovitură cu capul, apoi i-a luat portofelul, după care le-a pus pe celelalte fete să-i aducă o cicadă moartă.

— Mănânc-o! i-a ordonat, dar fata s-a împotrivit din toate puterile.

Nici amenințările, nici loviturile n-au avut efect. Fata refuza cu încăpățânare să deschidă gura, iar Asa i-a aplicat mai multe lovituri la tâmplă. Apoi, cu ajutorul celorlalte, i-a deschis gura cu forța.

— Mănânc-o! Te rog! a implorat-o.

La sfârșitul verii, Asa a fost urcată cu forța în mașina unchiului ei și dusă la un centru de reabilitare din inima munților. Era un loc în care

copii indisciplinați ca ea erau învățați cum să se poarte în viața de zi cu zi. Centrul era condus de un preot budist, căruia copiii îi spuneau „Sensei”, și de soția acestuia. La început, fiindu-i foarte greu să îndure regulile aspre și mâncarea simplă și puțină, Asa a încercat de mai multe ori să fugă, dar a fost prinsă și adusă de fiecare dată înapoi. A petrecut ore întregi stând în tăcere alături de preot într-o cameră numită „Loc de introspecție”, unde nu erau decât o masă și două scaune.

— O să așteptăm până când o să vorbești, i-a spus Sensei.

La un moment dat, s-a auzit o bătaie, ușa s-a deschis, și în prag apărut soția preotului.

— Să nu zici nimănui, i-a spus ea Asei, punând grăbită în fața ei o farfurie cu o felie de chec.

Încetul cu încetul, Asa s-a obișnuit cu viața de la centru. După vreo două săptămâni, chiar dacă într-o zi tăia lemne pentru foc sau scotea apă din fântână, a doua zi nu se mai trezea cu febră musculară. Dacă se implica în sarcinile care i se dădeau, ziua trecea cât ai clipi. În timpul săptămânii, își vedea de treburile pe care le avea de făcut, iar sâmbăta și duminica mergea în oraș și, împreună cu colegii de la centru, participa la diverse activități de voluntariat. A petrecut așa o jumătate de an, dar a fost suficient ca să-și refacă sănătatea fizică și mintală.

Dacă toți cei de la centru ar fi fost ca Asa, probabil că preotul și soția lui nu s-ar fi chinuit atât de mult. Însă printre ei erau și copii care, oricât ar fi stat acolo, nu puteau să se oprească din a intra în conflict cu ceilalți. Într-o seară, s-a iscat o ceartă în timpul mesei. Totul a pornit de la un băiat care s-a plâns că bucata de macrou primită de cel de alături era mai mare, și n-a lipsit mult până cei doi să-și care pumni. În jur, tot mai mulți strigau. Și atunci, cea care s-a ridicat a fost Asa. Și-a luat farfuria și s-a băgat între scandalagii:

— Terminați cu cearta! Puteți lua și bucata mea.

O clipă, cei doi au tăcut, dar apoi unul i-a strigat:

— Nu-mi trebuie!

Și a dat de podea cu farfuria pe care se afla macroul ei.

Până la urmă, a fost și ea atrasă în conflict, și în final toți trei au primit câte o palmă peste față de la Sensei, care a pus capăt certei.

În seara aceea, târziu, Sensei a întrebat-o pe Asa, care nu se mai oprea din plâns, de ce era atât de supărată.

— Nimeni nu mănâncă! și-a deschis ea sufletul printre suspine. Sensei, sunt mâinile mele chiar așa de murdare?

Sensei i-a luat mâinile pline de lacrimi într-ale sale. Le-a întors pe toate părțile și le-a ridicat până la ochi, examinându-le din toate unghiurile. Apoi, privind-o pe Asa drept în ochi, i-a spus:

— Nu. Dimpotrivă. Mâinile tale sunt nepătate.

În clipa aceea, Asa s-a îndrăgostit.

Și din acel moment, îndrăgostită, Asa a pus și mai mult suflet în treburile pe care le făcea. A tăiat de două ori mai multe lemne decât ceilalți și s-a oferit să ajute la curățenie și spălat, chiar și când nu era rândul ei să facă asta. Mai mult, a făcut singură planuri pentru activitățile de voluntariat, și-a convins colegii și și le-a dus la capăt obținând aprobarea lui Sensei. Atunci când, la un azil de bătrâni, au servit terci de fasole dulce cu *mochi* și doar din mâna ei n-a vrut nimeni să ia, nu s-a mai întristat și n-a mai cuprins-o disperarea. Iar când, la un concurs de bătut aluatul de *mochi* de la un templu din apropierea centrului, doar bucățile rupte de ea din bucata mare de aluat au rămas neatinse, a fost afectată, dar nu atât de mult încât să nu-și mai poată reveni. Asa care iubea era puternică. Când au rugat-o să ajute la cumpărături, a mers cu soția preotului în oraș la un magazin cu produse alimentare, de unde, cu banii strânși pe ascuns, a cumpărat o ciocolată în formă de inimă. Era la începutul lui februarie. Când a rămas doar cu Sensei în camera de introspecție, a scos ciocolata din buzunar.

— E un pic cam devreme, dar vreau să vă dau ceva.

— Mie?

— Da. Vă place ciocolata, nu-i așa? Vă rog s-o mâncați.

— Ei, ce mă bucur! a zâmbit el, dar n-a întins mâna s-o primească.

Era căsătorit. Asa știuse asta de la bun început. Și-a privit mâinile. Mâinile ei nepătate.

Într-o seară, în ultimele zile pe care Asa le mai avea de petrecut la centru, pe când își făcea bagajele, l-a auzit pe unul dintre colegii cu care își petrecuse jumătate de an strigând-o:

— Asa! Vrei să vii poimâine când avem liber să mergem toți cu snow-boardul?

Peste două zile, ultima dată când aveau timp liber, Asa s-a urcat în autobuzul care pleca de la gară și, împreună cu colegii ei, a mers la pârtia de schi din orașul vecin. Când au ajuns pe pârtie, toți și-au dat

drumul la vale unul după altul, lăsând-o pe Asa în vârf. Ea nu mai fusese niciodată cu snow-boardul. Fără să aibă curajul să se uite în față, a coborât încetișor pe pantă, însă la un moment dat a pierdut controlul. Voia să țină drumul drept, dar corpul i-o lua într-o parte. Era atât de îngrozită, încât a închis ochii, iar când și-a revenit s-a trezit că ieșise de pe pârtie, și acum cobora în mare viteză prin pădure.

S-a oprit când s-a izbit de un copac.

Lovitura puternică la cap a făcut-o să-și piardă cunoștința. Când a deschis în sfârșit ochii, în jurul ei totul era cufundat în întuneric.

A încercat să se ridice, dar șoldul i-a fost săgetat de o durere îngrozitoare. Probabil că-și rupsese un os. A rămas așa o vreme, dar la un moment dat a simțit că ceva, poate un animal, se apropia de ea. Să fi fost vreo vulpe? Sau vreun bursuc? Dacă era urs, putea s-o mănânce... Cum stătea întinsă pe spate, cu fața în sus, Asa a reușit să-și întoarcă capul doar puțin spre dreapta. Și-atunci a văzut doi ochi strălucitori la picioarele ei. Nu părea a fi urs. Dându-și seama că-și putea mișca fără probleme mâna dreaptă, a scos din buzunarul de la piept ciocolata. Ciocolata în formă de inimă, pe care Sensei nu voise s-o accepte. Nu putuse s-o arunce, așa că o purtase mereu la ea. A rupt ambalajul cu dinții și a aruncat-o spre animalul de la picioarele ei.

— Hai, mănâncă...

Animalul s-a apropiat pășind încet pe zăpadă.

— Nu-ți fie frică. Mănâncă...

Era un bursuc. A mirosit ciocolata, dar poate nu-i era foame sau, cine știe de ce, s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat.

Dintr-odată, pădurea a răsunat de râsul Asei.

— A-ha-ha! Ha-ha-ha!

Cu gura larg deschisă, cu lacrimi șiroindu-i din ochi, Asa lovea încontinuu rădăcinile copacului de lângă ea.

— Nimeni nu mănâncă!!!

Hohotele ei de râs nu conteneau.

— De ce? De ce? Nu înțeleg de ce! Nu înțeleg!

În clipa aceea, ceva rece i-a căzut pe obraz. Pic!

La început, a crezut că era niște zăpadă de pe creanga unui copac. Dar mirosul dulceag care-i ajungea la nări și lichidul de pe obraz o făceau să creadă că era mai degrabă un fel de suc de fructe. Ce să fi fost oare?

Pic! Încă o picătură. De data aceasta, pe o pleoapă. Asa a lins temătoare lichidul care i se scursese până pe buze. Era dulce. Gustul îi era cunoscut. Dar nu-și putea aminti nicicum ce anume era. A pipăit cu mâna în jur, a cules unul dintre fructele căzute și l-a băgat în gură. Era dulce. Gustos. Avea și semințe.

Dintr-odată și-a dat seama că bursucul pe care-l crezuse plecat se întorsese și-și adusese și niște prieteni. Asa zăcea întinsă pe pământ, iar ei hăpăiau molfăind fructele dulci ce căzuseră din pom. Privindu-i cu coada ochiului, fata s-a gândit că, dac-ar fi fost să se mai nască o dată, ar fi vrut să fie copac. Kaki, piersic, măr, mandarin, smochin, moșmon japonez, cireș. *Eu, cu fructe dulci pe amândouă brațele, și animalele din pădure venind să se hrănească cu ele. Vreau să fiu copac! Să fiu copac*... Repetând încontinuu aceste cuvinte în timp ce-și pierdea cunoștința, Asa s-a sfârșit.

Când a redeschis ochii, și-a dat seama că dorința îi fusese îndeplinită. Se transformase în copac.

Asa cea transformată în copac nu mai știa nici ce zi era, nici unde se afla. Și chiar dacă se uita în jur, tot ceea ce vedea erau doar alți copaci la fel ca ea, ceea ce nu-i spunea nimic. Într-o zi, la rădăcina ei a venit împleticindu-se un om.

— Mi-e foame... a spus și s-a prăbușit.

Poate că era epuizat, căci a stat acolo o vreme nemișcat. În cele din urmă, s-a ridicat și a pornit-o spre răsărit, printre copaci, târându-și picioarele după el. Privindu-l cum se îndepărta, pe Asa o durea sufletul că nu putuse face nimic ca să-l ajute.

Deși se transformase în copac...

Cât de fericită ar fi fost dacă ar fi putut să-i dea acelui om măcar un măr, sau o piersică, ori o mandarină!

Din păcate însă, Asa nu putea oferi fructe pline de dulceață. Asta pentru că, dintre toți copacii din lume, ea se transformase într-un cedru.

Într-o zi, Asa transformată în cedru a fost tăiată de la rădăcină și s-a prăbușit. Împreună cu alți cedri a fost încărcată într-un camion și, biciuită de un vânt care sufla cu mare putere, a fost dusă la o fabrică cenușie. Lăsându-se complet în voia sorții, acolo a fost tăiată în bucăți de o enormă lamă rotativă, apoi tăiată din nou, de data aceasta în bucăți din ce în ce mai mici. A fost pusă pe banda rulantă, apoi transportată în

camera de uscare și, chiar când se gândea că iar avea să fie dusă undeva, a fost băgată într-o pungă îngustă din celofan. Trecuse o săptămână de când fusese tăiată, și acum își dădea seama că fusese transformată în bețișoare de mâncat.

Asa cea transformată în bețișoare trebuia să fie livrată, și-a trecut deci dintr-un camion în altul până când a ajuns într-un sertar de sub tejgheaua unui mic supermarket, unde s-a odihnit trei zile. În cea de-a treia zi, a fost ridicată brusc de acolo și înghesuită într-o pungă de plastic, alături de un pahar de *ramen* instant, o cutie *bentō makunouchi*[1], o doză de bere și un pachet de *tōfu* de la frigider. Și iar a fost mutată. După vreo cinci minute în care a fost legănată, a ajuns într-o casă veche, cu pereții acoperiți de iederă.

— Am ajuns!

În casa aceea locuiau un tânăr și un schelet. Cel care o adusese pe Asa de la magazin fusese tânărul. Cel care părea un schelet era tatăl lui.

— Tată, hai să mâncăm!

Față în față, cei doi au luat masa în bucătăria murdară. Tânărul și-a turnat un pahar cu *mugicha*[2], iar tatăl lui, deși era abia prânzul, a băut o bere și doar ciugulit puțin *tōfu* rece.

— Mănâncă și din asta.

Pentru că fiul îl îndemnase, tatăl a luat cu bețișoarele din cutia *bentō* niște crenvurști și i-a pus alături de bucata de *tōfu*, pe farfuria lui.

— Doar atât?

Poate că nu-i era foame, căci tatăl a mușcat doar o dată din crenvurști, după care a lăsat bețișoarele.

— Gata?

— Da, gata. M-am săturat.

Cu un oftat, tânărul a tras cutia cu mâncare spre el.

— Atunci, mănânc eu ce-a rămas.

A rupt pungulița de celofan lungă și îngustă. În clipa aceea, un val de aer proaspăt i-a invadat Asei fiecare celulă, iar ea l-a inspirat cu tot trupul său.

Tânărul a prins-o pe Asa și a rupt-o în două pe verticală. Poc! Un sunet frumos. Acela a fost primul semn. Asa transformată în bețișoare de mâncat știa ce trebuie să facă. Trăgând adânc aer în piept, și-a desfăcut brațele larg și le-a înfipt în orezul alb și cald. Și-apoi, dintr-o

mișcare, a ridicat o grămăjoară. Când tânărul a deschis gura zicând „Aaa”, și Asa a strigat: „Aaa!”

A mâncat.

Când brațele i-au fost scoase din gura lui, următorul lucru spre care s-au îndreptat a fost o bucată de pui prăjit, pe care l-au apucat bine. A mâncat și puiul.

Probabil că-i era tare foame, căci tânărul înghițea aproape pe nemestecate, ducând mâncarea la gură fără oprire. Asa a aterizat de nenumărate ori în orezul alb, ridicând grămăjoare din el și ducându-le la gura lui. Dacă se concentra prea mult pe garnituri și murături, avea să-i rămână prea mult orez gol la sfârșit, așa că Asa avea grijă să nu uite ca din când în când să-l facă să mănânce doar un pic de sare și susan sau ca, după ce mânca o bucată de pui prăjit, să ia niște varză tăiată fideluță, ca să-și reîmprospăteze gura. La sfârșit, a adunat cu ambele brațe toate boabele de orez împrăștiate prin cutie și, când acestea au ajuns în gura tânărului, Asei au început să-i curgă lacrimi.

— Ah, ce bun a fost! Sărut-mâna pentru masă!

Tatăl deja plecase, iar tânărul, singur la masă, își împreunase mâinile într-un gest de mulțumire. Cuvintele acelea nu erau adresate nimănui altcuiva. Erau cuvinte pentru ea, pentru prima oară. Tânărul a luat de pe masă punga de la magazin. A pus în ea cutia *bentō* goală, bucățile de *tōfu* care rămăseseră de la tatăl lui și pungulița de celofan în care fusese învelită Asa. Și-apoi, la sfârșit, a apucat trupul Asei. Fără să se împotrivească deloc, în mâinile lui, plină de recunoștință, Asa se pregătea să alunece singură în punga de plastic, ca să fie aruncată. Dar atunci tânărul a făcut ceva neașteptat. I-a pus trupul în cana lui cu ceai. S-a ridicat apoi de pe scaun și a dus-o așa până la chiuvetă. Asa nu înțelegea ce se întâmplă. A fost frecată bine de vreo două-trei ori cu un burete plin de spumă, apoi clătită cu apă și pusă în uscătorul de lângă chiuvetă.

Apoi, în seara aceea, a luat din bol *ramen*.

Tânărul a sorbit tăiețeii cu mare poftă, îndesându-i în gură înghițitură după înghițitură.

— Mai ușor, i-a spus Asa.

Apoi a fost din nou spălată și pusă în uscătorul de vase.

Asta e ultima oară. Data viitoare va fi sigur ultima oară. De nenumărate ori și-a spus Asa acest lucru, dar, de fiecare dată, tânărul o

spăla așa cum trebuie, o usca și, după câteva ore, o lua din nou.

Când mânca ceea ce îi oferea Asa, tânărul avea pe chip o expresie fericită, de mulțumire. Asa îi intra în gură până la umeri sau chiar până la șold. Când brațele îi alunecau afară din gura lui, i se făcea pielea ca de găină. Foarte rar îl hrănea și pe tatăl tânărului. Pentru că nu mai avea măsele, pentru el lua doar câte puțin orez. Bucățile mai mari i le rupea pe farfurie și doar după aceea i le ducea la gură. Când îl hrănea pe tânăr, Asa era leoarcă până la umeri, dar tatăl avea probabil mai puțină salivă, așa că abia i se umezeau vârfurile degetelor.

La un moment dat și-a dat seama că nu-l mai hrănise de ceva vreme pe tată, și curând după aceea acesta s-a stins. Se pare că era bolnav de multă vreme.

Tânărul era devastat.

Trebuie să mănânci! Mai ales acum. Trebuie să mănânci!

După cele șapte zile de doliu, într-o seară, tânărul s-a dus la magazin să cumpere de mâncare. Când a mușcat din puiul pane pe care Asa i-l oferea, a dat din cap mulțumit.

E bun?

Cam la trei luni după moartea tatălui său, tânărului i-a revenit pe deplin pofta de mâncare. În fiecare dimineață, după ce-și împreuna mâinile în rugăciune în fața tăbliței mortuare a tatălui, băga în gură cu ajutorul Asei orez alb peste care spărsese un ou crud.

Într-o zi, tânărul a început dintr-odată să facă curățenie prin casă. Asa nu-l văzuse făcând asta nici măcar o dată cât trăise tatăl lui. A șters cu o cârpă umedă masa și geamurile, a strâns cu o mătură tot praful adunat pe hol și a spălat până și cearșafurile. Muncise atât de mult, încât Asa aproape că se îngrijora. Ce să se fi întâmplat oare? Avea să afle răspunsul a doua zi dimineață.

Tânărul își făcuse o prietenă.

Era o fată micuță de statură, cu păr lung, castaniu. Din uscătorul de vase, Asa asculta cu inima la gură conversația celor doi. Se pare că se cunoscuseră la magazin, ca vânzătoare și client. Slujba ei era foarte solicitantă fizic, iar el încerca să o convingă să renunțe.

— O să mă angajez eu.

— Chiar așa?

— Da. Îți promit. Eu o să lucrez pentru ca tu, Miyuki, să fii fericită.

— Ah...

— Hai să ne căsătorim!

Tânărul urma să se mute. Avea să locuiască cu Miyuki, în apartamentul ei. Ca să-l ajute cu mutatul, ea venea la el în fiecare zi.

— Hai să ne-apucăm! spunea, legându-și părul șaten în coadă la spate.

Suflecându-și mânecile, începea să arunce într-un sac mare de plastic tot ce-i cădea în mână.

— Dar câte ai pe-aici! Numai gunoaie și prostii.

Tânărul zâmbea rușinat. O privea cum făcea curat, și pe fața lui se citea că ar fi vrut să se oprească, dar probabil că deja se temea de ea, căci nu-i spunea niciodată nimic.

Într-o zi, prietena lui a luat-o pe Asa din uscătorul de vase unde se ascundea și a aruncat-o în sac.

— Stai puțin!

— Ce e?

— Ce-ai aruncat acum?

— Adică?

— Ce-ai băgat acum în sac?

— Astea? i-a arătat ea o jumătate din Asa, ținând-o cu vârful unghiilor.

— Te rog să le lași pe astea.

— Ce? s-a încruntat ea. Astea?

— Da. Lasă-le, te rog, i-a spus el.

— De ce? Astea...? a repetat ea.

— Nu știu. . . nu le pot arunca. Lasă-le, te rog.

— Și dacă le las, ce faci cu ele? Le folosești?

— Da.

— Știi, m-am gândit mai demult și am vrut să-ți spun. Ar fi bine să renunți la obiceiul de a spăla și refolosi bețișoarele de unică folosință. Numai calicii fac așa.

— Hmm. . . Eu cred că e bine să refolosești lucrurile pe care le poți refolosi. Și apoi, pentru tine probabil că nu sunt decât niște bețișoare de unică folosință, dar pentru mine sunt niște bețișoare speciale.

— În ce fel sunt speciale?

— Cum să-ți spun? Nu prea știu cum să-ți explic...

— Atunci le arunc.

— Oprește-te!

— Gata. Le-am aruncat.

— Idioato!

— Aaau! Lasă-mă! Mă doare! Au!

— Dă-mi-le înapoi! Acum!

— Mă doare!

Tânărul i-a smuls sacul din mâini.

Plângând, ea s-a năpustit afară din cameră și nu s-a mai întors niciodată.

Tânărul s-a reîntors la vechiul lui mod de viață. La zilele care treceau una după alta în timp ce primea mâncare de la Asa.

Îi spusese prietenei lui că se va angaja, dar, cum ea dispăruse, nu mai era nevoie s-o facă. Se culca când i se făcea somn și se trezea când voia să se trezească, se uita la televizor, mergea la magazin, se culca din nou și ducea o viață liberă și fără griji.

De nu s-ar sfârși niciodată!

Așa se ruga Asa privind obrajii tânărului, împliniți și rotunjori de la atâta mâncare. Probabil că dorința i s-a îndeplinit, căci zilele acelea liniștite și senine au continuat multă vreme.

De când se despărțise de prietena lui, tânărul nu avusese nici un vizitator. Dar, într-o zi, pe nepusă masă, au apărut niște oameni cărând niște cutii mari. Pe unul dintre ei Asa îl mai văzuse undeva. Era un comediant care apărea adesea la televizor. Acesta i se adresa tânărului cu „tată”. „Tată! Înainte de toate, să împărțim lucrurile în două: cele de care ai nevoie și cele de care n-ai nevoie”, „Tată! Dacă te-apuci să citești ziarul, n-o să mai terminăm niciodată!”, „Tată! Hai să ne ajuți. A, uite! O păpușă Peko-chan[3]! Ce descoperire. De unde o ai?”, „Tată! În sfârșit am curățat suficient cât să putem vedea *tatami*-ul de pe podea. Cameraman, poți filma aici?”

La fel ca și prietena de mai demult, comediantul ținea un sac de gunoi în care arunca de toate. De fiecare dată când băga ceva în sac, tânărul venea și i-l lua, se uita înăuntru și scotea lucrurile care erau importante pentru el.

Pentru că tânărul le spunea întruna ba să nu atingă câte un obiect, ba că avea să mai folosească un altul, ba să nu intre în câte o cameră, treaba nu prea înainta. Până la urmă, comediantul și-a ieșit din fire și s-a răstit la el:

— Tată! Nu spui decât „Nu aruncați aia, nu aruncați cealaltă”! Tocmai de asta trebuie să le arunc eu în locul tău!

Comediantul i-a smuls tânărului din mână sacul și a pășit în bucătăria din care venea un miros urât.

— Te rog, oprește-te! îl implora tânărul ținându-se după el la fiecare pas, prinzându-l de umeri și încercând să-l tragă înapoi.

— Lasă-mă odată! l-a îmbrâncit acesta.

Mai întâi a luat tigăile și vasele din grămada de lucruri care zăceau pe uscător și le-a aruncat în sac. Apoi, punându-și niște mănuși de lucru, a apucat mănunchiul de bețișoare de unică folosință din uscător. În el se afla și Asa.

— Nu! Astea nu! a sărit tânărul și s-a prins de mâna comediantului.

— Hei, ce faci?! Ce te-a apucat? Dă-te la o parte!

— Dă-mi-le!

— Termină odată!

— Dă-mi-le!

— Termină, îți zic! Du-te de-aici! l-a îmbrâncit comediantul pe tânăr.

Tânărul a căzut, dând cu capul de ușa frigiderului, și s-a rostogolit pe podea.

— Salvarea! Chemați salvarea!

Imediat s-a auzit sirena, și tânărul a fost transportat la spital.

Echipa de filmare și-a strâns lucrurile și a plecat. În casă, unde nu mai era nici țipenie de om, atmosfera vuia de voci îngrijorate.

— Sunt foarte îngrijorată!

— Oare e bine?

— Ce zgomot a făcut!

— Probabil a dat cu capul.

— De s-ar termina totul cu bine!

— Era complet diferit de cel care apare la televizor.

Erau vocile tovarășilor Asei. Pe lângă Asa, care se transformase în bețișoare de mâncat, în casa tânărului mai erau Mana, care se transformase în pernă, Shō, preschimbat în clanță, Yūta, băiatul care se făcuse plapumă, Kaori, transformată în pătură, Michiru, o fată ce devenise piatră, Noriko, o altă fată care acum era umeraș, Yoshio, un băiat transformat în păpușă Peko-chan, Akie, prefăcută în rucsac, Soichirō, care se transformase în cactus și încă alți câțiva. Toți

avuseseră, mai ales în copilărie, experiențe asemănătoare celor trăite de Asa, gustând încontinuu amărăciunea și dându-și apoi sufletul.

Tânărul se purtase cu asemenea ființe cu mare grijă și le considerase cu adevărat importante.

„Te rog să te faci bine! Te rog! Fă-te bine cumva!" s-a rugat Asa toată noaptea.

În dimineața următoare, tânărul s-a întors acasă cu un bandaj în jurul capului. Pierduse mult sânge, ceea ce fusese un motiv de îngrijorare pentru toată lumea, dar, până la urmă, totul se terminase cu numai câteva copci la ceafă. Desigur, filmările au fost oprite, iar tânărul, Asa și tovarășii săi s-au întors la zilele liniștite și fericite de dinainte.

Zilele în care tânărul ducea la gură cu poftă mâncarea pe care Asa i-o oferea, spunând: „Poftă bună!"

Zilele în care Yūta, preschimbat în cuvertură, îl acoperea, întrebându-l: „E cald?"

Zilele în care Kaori, transformată în pătură, îl învelea, spunându-i: „E cald și bine."

Zilele în care Shō, prefăcut în clanță, dădea mâna cu el.

Zilele în care Noriko, devenită umeraș, îi primea hainele ca să i le țină.

Zilele în care Akie, acum rucsac, era plimbată pe spatele lui.

Zilele în care Yoshio, transformat în păpușă Peko-chan, era mângâiat pe cap și i se spunea: „Bravo, bravo."

De data aceasta se părea că zilele bune chiar nu aveau să se mai sfârșească.

La puțin timp după incidentul cu echipa de filmare, s-a auzit din nou țârâitul soneriei. Cei care veniseră erau de la primărie. La început, tânărul a ascultat liniștit ce i-au spus funcționarii, dar când aceștia au revenit a treia oară, simțind că Asa și tovarășii săi erau în pericol, i-a dat afară din casă. Funcționarii au revenit, în grupuri mai mici sau mai mari, iar tânărul i-a stropit cu furtunul, a strigat la ei și i-a amenințat, luptându-se cu toate forțele ca să-i protejeze pe Asa și pe tovarășii ei.

Dar, în cele din urmă, a ajuns la el o scrisoare. Era o înștiințare oficială de decădere din drepturi și executare silită.

Asa i-a explicat lui Yūta, care nu înțelegea acele cuvinte, ce înseamnă „decădere din drepturi și executare silită". Toți prietenii din casă s-au înfuriat pe funcționarii de la primărie și au plâns cu mare

tristețe. Kaori a strigat că mai bine moare decât să fie despărțită de tânăr. Toți simțeau la fel.

În noaptea aceea, târziu, dintr-un colț al camerei în care tânărul dormea, prietenii o încurajau pe Chika, cea transformată în lampă de citit.

— Haide, curaj!

— Încă o dată și ai reușit!

— Fă o pauză și încearcă din nou!

— Data viitoare îți iese sigur!

Pe un raft chiar de deasupra ei, Hikaru, care devenise o carte de buzunar, aștepta cu paginile deschise, pregătită. Parcă răspunzând încurajărilor prietenilor, Chika a mai inspirat o dată adânc și, roșie ca focul, a dat tot aerul afară. Sticla subțire a capului ei a pocnit, iar filamentul înfierbântat din interior a aprins o pagină din Hikaru. Într-o clipită, focul acela a cuprins-o cu totul pe Hikaru și s-a întețit cât ai zice pește. Flăcările i-au topit pe Yoshio, pe păpușa Peko-chan, s-au încolăcit în jurul fetei care se transformase în rucsac, Akie, și al lui Soichirō, băiatul devenit cactus în ghiveci, dând viață unei vâlvătăi portocalii care a alunecat apoi prin cameră, cuprinzând perdelele, dulapul și ușile glisante din hârtie. Ferestrele dormitorului s-au făcut țăndări și, cu pocnete și trosnete, tavanul a căzut. Tânărul, îmbrățișat de Yūta, dormea adânc, sforăind, dar a fost repede ascuns de umbra unei coloane de foc și nu s-a mai văzut. Aduse de curent, ploi de scântei de la flăcările care înghițeau totul au căzut pe coșul de pe uscătorul de vase din bucătărie. Mâinile despre care se spusese odată că sunt nepătate erau acum pline de mucegai până sub unghii. Ridicându-și aceste două mâini negre de mizerie, Asa a fost înghițită de flăcări.

NAMI, CARE A FOST ÎN CELE DIN URMĂ NIMERITĂ

Grădinița la care mergea Nami ieșea în evidență datorită acoperișului roșu, ascuțit. În curtea întinsă, se aflau un tobogan în formă de girafă, un balansoar în formă de crocodil și niște jucării mari care se învârteau pe un disc, alături de tot felul de copăcei și arbuști,

cum ar fi un stejar cu frunze zimțate, un cireș și un mirt. Pe lângă toate acestea, mai erau niște cuști pentru iepuri, un adăpost pentru o capră și un cuibar pentru găini. În toamna celui de-al cincilea ei an de viață, Nami se juca în această curte alături de ceilalți copii, adunând ghinde.

Pe educatoarea de la clasa lui Nami toți copiii o strigau Maki-sensei. Era tânără și apropiată de ei. Întotdeauna zâmbitoare, Maki-sensei îi mângâia pe cap pe copiii care veneau să-i arate ghindele adunate, spunându-le: „A, ce grozav!" Când Nami a reușit și ea să culeagă câteva ghinde, în mijlocul curții niște băieți s-au luat la harță. Maki-sensei s-a dus imediat să-i despartă, dar cearta nu s-a terminat așa ușor. Cei doi băieți își strigau cuvinte urâte unul altuia, și la un moment dat au început să arunce unul în altul cu ghinde. Intrigată probabil de gălăgia de afară, până și capra din adăpost și-a scos capul afară să vadă ce se întâmplă. Și atunci, o ghindă aruncată de unul din ei a lovit-o drept între ochi. Cu un behăit scurt, capra s-a tras înapoi.

— Hei! a strigat furioasă Maki-sensei, care de altfel nu se enerva niciodată.

— Ce se întâmplă aici?

Cel care apăruse pe neașteptate acolo era directorul grădiniței. „Domnule director", i s-a adresat Maki-sensei bărbatului care se îndrepta spre ei încălțat în papucii de interior. „Aha, deci ăsta e directorul", s-a gândit Nami la auzul cuvintelor lui Maki-sensei. Cu brațele încrucișate, directorul asculta ce-i spunea educatoarea. Când aceasta a terminat, bărbatul s-a întors către copii și a strigat cu voce tunătoare:

— Gata cu joaca! Alinierea!

Toți copiii care se aflau în curtea grădiniței au format un rând în fața balansoarului în formă de crocodil.

Directorul a început să confiște ghindele adunate de fiecare copil în parte. Le-a ordonat să i le dea nu doar pe cele pe care le țineau în mână, ci să le scoată și pe cele ascunse prin buzunare. A pus apoi toate ghindele strânse în găletușa roșie pe care o foloseau când se jucau la groapa cu nisip.

— Astea sunt toate? a întrebat el.

Și apoi, fără grabă, a luat o ghindă din găletușă și a azvârlit-o către unul din cei doi băieți care porniseră cearta.

— Au! a strigat acesta când l-a lovit ghinda.

Directorul a mai luat o ghindă și a aruncat-o spre celălalt băiat.

— Au! Mă doare!

Amândoi băieții au început să plângă tare.

— Ați priceput acum cum s-a simțit Lăptița? i-a întrebat el.

Lăptița era numele căpriței.

— Ați priceput cu toții?

Toată lumea a dat din cap. La fel a făcut și Nami.

— Nu. Se pare că n-ați priceput, a scuturat el din cap încetișor. Voi nu pricepeți nimic. Nici cât de frică i-a fost Lăptiței, nici cât a durut-o. Durerea e ceva ce înțelegi numai atunci când o simți și tu!

A mai luat apoi încă o ghindă.

— Lăptița... pe Lăptița așa de tare a durut-o!

Și a aruncat țintit spre încă un copil. Lovit cu putere, acesta a început să plângă tare.

— Ați priceput?! a strigat directorul și a băgat mâna în găletușă din nou.

Și apoi a pornit de la un copil la altul, de parcă ar fi mers pe o bandă rulantă, strigând la fiecare în parte și aruncând cu ghinde în ei. Unul câte unul, copiii loviți începeau să plângă. Plângând, o luau către Maki-sensei, căutând ajutor. Cu o batistă, aceasta le ștergea lacrimile cu blândețe, îi mângâia pe cap de două ori și, spunându-le că nu-i nimic, îi împingea ușor către clădirea grădiniței.

— Gata, gata, nu-i nimic. Mergi înapoi în clasă și fii cuminte.

Unul câte unul, copiii dispăreau din curte.

Nu mai rămăsese decât Nami. Însă, oricât a încercat directorul, nici una dintre ghindele pe care le arunca spre ea n-o nimerea.

— Nu te mai feri! a strigat la ea directorul enervat, cu o figură amenințătoare. Stai pe loc! Nu fugi!

Dar lui Nami îi era atât de frică, încât a luat-o la fugă.

— Ți-am zis să stai!

În clipa următoare, Nami s-a trezit că alerga prin curte, cu directorul după ea. Cu mâna în găleata plină cu ghinde, bărbatul o urmărea necontenit.

— Ți-am zis să stai pe loc! Copil afurisit!

Zeci de ghinde au zburat spre Nami. Toate treceau pe deasupra capului ei sau pe lângă ea și se loveau de pereții adăposturilor animalelor sau de echipamentele de la locul de joacă. La un moment

dat, directorul a încetat să mai strige. Culegea ghindele căzute pe jos și arunca cu ele spre Nami fără să scoată un cuvânt.

Din vârtejul atacului despre care nimeni nu putea ști când avea să se termine, Nami și-a auzit dintr-odată strigat numele.

— Nana! a răsunat o voce de undeva de sus.

Ridicându-și privirea, Nami i-a văzut pe copiii care se întorseseră în clasă cum stăteau aplecați pe fereastra de la etaj și-i făceau cu mâna.

— Haide, Nana!

— Nu te lăsa! Hai!

— Hai, Nana!

— Nana, mai repede!

Deși o chema Nami, în copilărie toată lumea îi spunea, cu afecțiune, Nana.

— Haide, Nana! Haide, Nana!

— Nu te lăsa, Nana!

— Hai, Nana! Hai, Nana!

— Mai repede, Nana! Fugi!

Nana a observat că fiecare strângea ceva în mână. A înțeles dintr-o privire ce era. Strângeau în mânuțe niște biscuiți. Biscuiți în formă de animăluțe.

Într-o mână, fiecare avea un biscuit. În cealaltă, ținea un pahar în care Maki-sensei turnase lapte.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

Fetița s-a gândit că între timp se făcuse ora de gustare.

În timp ce ronțăiau din biscuiți și sorbeau din laptele rece, toți copiii se uitau în curte și o încurajau pe Nami:

— Haide! Haide! Hai, Nana!

Probabil că vreunul dintre angajați a făcut o sesizare, căci imediat au apărut în curte doi polițiști care l-au pus la pământ pe director. La acea vârstă fragedă, Nami a văzut de aproape pe cineva încătușat și reținut de poliție. Polițiștii au întrebat-o dacă era rănită și dacă o durea ceva, dar Nami a scuturat din cap și a spus că nu. Spre deosebire de ceilalți copii, ea nu fusese lovită. Din toate ghindele aruncate de director, nici măcar una n-o nimerise.

Povestea despre „incidentul cu ghinde”, așa cum a fost numit, s-a răspândit repede printre oamenii din cartier. Dar chiar și o întâmplare

cu un impact atât de mare a început să se șteargă din memoria oamenilor după vreo jumătate de an, așa că, în primăvara următoare, nici părinții și nici copiii nu mai vorbeau despre cele petrecute atunci. Înăbușindu-și în suflet amintirea incidentului, Nami a terminat grădinița și, din luna aprilie, a devenit școlăriță.

Grădinița fusese aproape de casă, dar până la școală avea de mers pe jos cam patruzeci de minute. Familia lui Nami avea un aprozar, așa că toți erau mereu ocupați, iar ea trebuia să-și pregătească singură micul-dejun în fiecare zi.

Când Nami era în clasa întâi, a avut loc următoarea întâmplare.

Era într-o sâmbătă, când orele se terminau la prânz. Fetița a ajuns acasă după patruzeci de minute și, după ce a mâncat și cealaltă jumătate din cornul pe care îl lăsase neterminat de dimineață, a mai făcut patruzeci de minute ca să se întoarcă, pentru că trebuiau să exerseze rotirea peste cap la bară, în curtea școlii. În afară de duminici și sărbători, curtea școlii era deschisă pentru toată lumea. În ziua aceea, când Nami a ajuns înapoi la școală, în curte se jucau deja câțiva copii. Toți erau cam de vârsta ei, nici unul mai înalt ca ea. Toată lumea se adunase la leagăne și la complexul de cățărat, care erau foarte populare, iar la bară nu era nimeni. Nami a început imediat să exerseze. După vreo jumătate de oră, s-a așezat puțin să se odihnească lângă straturile cu flori, când, dintr-odată, a început de undeva să sune foarte tare un clopoțel. Când s-a uitat de unde veneau clinchetele, a văzut un grup de băieți pe biciclete intrând pe poarta școlii și venind spre ea. S-au oprit, și-au pus bicicletele lângă cișmea și au început să zbiere din toate puterile la copiii care se dădeau în leagăne și se cățărau:

— Dispăreți de-aici imediat, piticilor! Ăsta e locul nostru acum.

Judecând după înălțime și după cum vorbeau, erau probabil în clasa a șasea[4]. Și intratul cu bicicletele în curtea școlii, și ocuparea echipamentelor de joacă erau interzise. De obicei, într-o astfel de situație, un profesor ar fi apărut imediat din cancelarie, dar, doar în ziua aceea, nu se știe de ce, n-a ieșit nimeni.

— Voi n-ați auzit c-am zis să dispăreți? Nu pricepeți, sau ce?

Văzând cum toți copiii o luaseră la fugă spre poarta școlii, Nami s-a ridicat și ea în mare grabă. Dar, când a trecut alergând prin fața lor, a auzit din spate:

— Hei, tu! Stai pe loc!

S-a oprit și, întorcându-se, a văzut cum cineva arunca ceva spre ea. Era un obiect rotund, portocaliu, cam de mărimea unei mingi de baseball. Acesta a trecut pe deasupra lui Nami, s-a izbit cu putere de capul unui copil care se afla în spatele ei, într-o parte, și s-a spart, împroșcând totul în jur.

— Aaau!!!

Într-o secundă, părul și fața copilului s-au făcut ciuciulete. Obiectul pe care-l aruncaseră cei mari era un balon plin cu apă.

— Super! Am nimerit!

Imediat a zburat și al doilea balon, apoi și al treilea. Al doilea, verde, a lovit umărul unui băiat din stânga lui Nami, iar al treilea, roz, șoldul unei fete care era chiar lângă ea, în dreapta. Curtea școlii vuia de zgomotele baloanelor care-și atingeau țintele și de țipetele copiilor loviți. La cișmea, un grup de băieți umpleau alte baloane, unul după altul. „E rece!”, „Mă doare!”, „Au!”. Nici un adult nu le venea în ajutor. Se prea poate ca în cancelaria de la etaj să nu fi fost nimeni, căci nu se zărea nici o mișcare pe la ferestre. Uzi leoarcă, copiii ieșeau pe poarta școlii alergând și plângând, împrăștiindu-se către casele lor. Nami a luat-o și ea la fugă spre casă. În spatele ei, pe biciclete, băieții de-a șasea o urmăreau. Au ajuns-o imediat din urmă și au început să arunce cu baloane în ea.

— Ia-l pe ăsta! i-a strigat unul și, în același timp, balonul aruncat spre ea s-a lovit de stâlpul de electricitate din fața ei și s-a spart.

— Și pe astea!

Din mâinile unui băiat au zburat deodată două baloane. Unul a căzut la picioarele lui Nami și s-a spart, iar celălalt s-a lovit de un afiș electoral lipit pe un panou.

— La naiba! Iar am ratat-o!

Plin de nervi, băiatul care aruncase cele două baloane a lovit cu putere în ghidonul bicicletei.

— Aruncăm în ea până o nimerim!

Și, exact cum spusese, au continuat atacul multă vreme. Lui Nami i se părea că nu se mai termină.

— Aaah! Nu mai avem baloane! au început să se agite ei la un moment dat.

Profitând de momentul de confuzie, Nami a sărit peste un zid, căzând în curtea unei case. O luase la fugă spre casa ei, dar acum nu mai

știa unde se află. De frică și de oboseală, picioarele n-o mai ascultau și de mai multe ori s-a împiedicat, fiind cât pe ce să cadă. Înaintând cum-necum pe o stradă pe care nu-și amintea să mai fi fost vreodată, a auzit deodată pe cineva strigând-o:

— Nana!

Uitându-se în direcția de unde venea vocea, a zărit la o fereastră de la etajul unei clădiri din imediata apropiere o figură cunoscută. „Aha, pe mine mă strigă", s-a gândit ea. Dar cine era? Nu-și amintea numele. Era unul dintre copiii cu care fugise din curtea școlii. Deși mai devreme fusese ud leoarcă, acum era complet uscat.

— Nana!

— Da, i-a răspuns ea.

— Haide, Nana!

— Ce?

Și-atunci, fereastra de la etaj a casei din spatele lui Nami s-a deschis brusc.

Și-apoi, și fereastra de la etajul casei de alături s-a deschis brusc.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

— Luptă, Nana!

— Nana, mai repede!

— Mai repede! Mai repede!

Nami a rupt-o iar la fugă.

Când o lua la dreapta, ferestrele caselor din dreapta ei se deschideau imediat. Dacă o lua înainte, ferestrele caselor din față se deschideau în aceeași clipă. Dacă dădea primul colț, ferestrele caselor de-acolo se deschideau de îndată, iar dacă se uita în depărtare, ferestrele caselor din depărtare se deschideau pe loc. Cei care strigau încurajând-o, aplecați peste pervazul ferestrelor, erau copiii care fugiseră împreună cu ea din curtea școlii. O înșiruire de fețe.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

— Luptă, Nana!

— Nana, mai repede!

— Mai repede! Mai repede!

Ascunzându-se pe după cuștile câinilor și prin gardurile vii, a continuat să fugă. În timp ce aștepta să treacă de ea claxoanele

bicicletelor, avea senzația că nici nu mai era în viață.

Când, în sfârșit, a ajuns acasă, soarele asfințea. Ai ei s-au uitat la ea, dar nu i-au spus nimic special. Dacă hainele sau părul i-ar fi fost ude, probabil că ar fi întrebat-o măcar ce se întâmplase. Dar părul lui Nami era uscat, iar hainele nu-i erau nici măcar umede. Se întâmplase la fel ca la incidentul cu ghindele. Dintre toate baloanele ce fuseseră aruncate spre ea, nici unul n-o atinsese. Nami i-a pus singură acestui incident numele de „incidentul cu baloane cu apă".

Lucruri asemănătoare i s-au mai întâmplat și după aceea. „Incidentul cu mingea de baseball" sau „incidentul cu dozele goale".

Când s-a petrecut incidentul cu mingea de baseball, Nami era în clasa a treia. Până să intre la școala primară, Nami nu știuse nimic despre mingea aceea care se lovea de cei doi jucători. „Am murit!", striga tare cel lovit și ieșea de pe teren. Apoi, dacă reușea ca din afara terenului să lovească spectaculos un adversar, revenea strigând: „Am înviat!" Iar când pe teren mai rămânea un singur jucător, toți strigau bătând din palme, ca să țină ritmul: „În-că u-nul! În-că u-nul!"

Întotdeauna Nami era cea care rămânea ultima. Mingea o ocolea, trecându-i pe deasupra capului sau razant pe lângă ea. Chiar dacă un jucător mort învia și revenea pe teren, imediat murea din nou și ieșea. Zi după zi, cea care rămânea ultima pe teren era Nami. Până când se suna și se anunța sfârșitul recreației, Nami alerga pe tot terenul, încercând să scape.

Incidentul s-a petrecut într-o zi aproape de vacanța de vară, după prânz. Dintr-un motiv sau altul, în ziua aceea clopoțelul care anunța sfârșitul pauzei n-a sunat. La cinci minute după ce trecuse de ora de începere a celui de-al cincilea curs, o profesoară a ieșit în curte să-i cheme:

— Gata, copii! Recreația s-a terminat!

Poate pentru că profesoara venise în grabă, cu pași mari, tivul fustei i se desfăcuse.

— Haideți, gata, gata! Toată lumea în clase! Imediat începe ora.

Profesoara se învârtea prin curte, lovindu-i pe copii peste fund. Și, în cele din urmă, a ajuns și la ultima grupă, cei care aveau oră cu ea.

— Haideți! Și voi! Cât mai stați la joacă? Avem desen și lucru manual!

— Dar încă nu s-a sunat... au început ei să protesteze.

— Soneria s-a stricat și durează până se repară, așa că azi ținem ora cu ochii la ceas.

Spunând acestea, profesoara s-a oprit din mers și și-a ațintit privirea într-un punct fix. Acolo era Nami, pe teren, singură, stând nemișcată în picioare.

— Ce-i asta? s-a întors profesoara spre copii, privindu-i pe rând. Voi toți ați atacat un singur om?

— Nu, nu-i adevărat!

— Doar ne jucam!

— Aruncam și noi cu mingea!

Vocile copiilor s-au unit într-un cor de proteste, dar profesoara n-avea urechi pentru ei.

— Adică, dacă e doar un joc, credeți că aveți voie să aruncați toți într-o singură direcție? În sporturile de echipă, dacă nu există un echilibru între forțele celor două părți, n-are nici un sens. Ce-ați găsit interesant să vă adunați și să atacați un om singur?

Profesoara, pe care Nami uitase și cum o cheamă, avea în general prejudecăți puternice și era o persoană cu care nu te puteai înțelege ușor. A pufnit pe nări și a intrat pe teren anunțând:

— În regulă. Din momentul ăsta intru și eu în echipă.

Spunând asta, a bătut-o pe Nami pe umăr.

— Voi de colo! Toată lumea să intre pe teren! a arătat ea spre ceilalți copii, în afară de Nami. Așa ajungem la un echilibru. Ce nu ați știut voi e că eu am fost mai demult jucătoare de volei. Cred că-mi mai aduc aminte cum se aruncă. Hai! Aici! Veniți aici imediat!

Gândindu-se probabil că avea să urmeze ceva interesant, unul câte unul au început să intre pe teren chiar și copiii care rămăseseră inițial cu gura căscată la vederea profesoarei care, întinzând ambele mâini, luase o poziție oarecum neobișnuită. În cele din urmă, toată lumea a intrat pe teren și a început meciul dintre profesoară și copii.

Se pare că era adevărat că profesoara fusese jucătoare de volei. Reușea să prindă chiar și cele mai înalte mingi și să le arunce înapoi imediat. Mingi aruncate cu o viteză atât de mare, încât aproape că nu le vedeai, izbeau piepturile și picioarele copiilor. Copiii care fuseseră loviți imediat după începerea partidei și care-și pierduseră dreptul de a intra în joc au început să se plângă pe margine.

— Gata, ne-am plictisit! Doamna profesoară, mai facem ora? Avem desen și lucru manual!

Prinzând o minge care tocmai se lovise de pământ după ce ajunsese la ea în zbor, profesoara le-a răspuns:

— În regulă! Cei loviți cu mingea se întorc în clasă și fac studiu individual!

Strigând asta, a aruncat cu mingea.

— Lovit! Studiu individual!

Scoțând strigăte de bucurie, a eliminat un jucător, apoi încă unul și, cât ai zice pește, a scos de pe teren toată echipa adversă.

Privind la terenul pe care nu mai era nimeni, profesoara a șoptit:

— Ce plictiseală!

Apoi s-a întors încet. Acolo era Nami. Pe tot parcursul meciului, se ascunsese în umbra profesoarei și fugise de atacurile celor din echipa adversă.

Uitându-se la ea, profesoara a zâmbit cu subînțeles. Așezându-se pe poziție, cu mingea în mână, s-a pregătit să arunce spre Nami, spunând:

— Încă unul!

„Deci nu era de partea mea?” Uluită, Nami a luat-o la fugă. A sărit peste marginea terenului și a traversat în linie dreaptă toată curtea.

— Nu fugi!

Cu mingea în mână, profesoara alerga după ea. Deja nu mai era un joc, nu mai era nimic.

— Ți-am zis să nu fugi!

Mingea aruncată de profesoară a trecut pe lângă Nami, ștergându-i șoldul și s-a rostogolit până la magazia sălii de sport. Profesoara a alergat după minge, a ridicat-o și a aruncat-o din nou spre Nami.

— Stai! Oprește-te!

Nami a luat-o la fugă iar. Chiar dacă se împiedica și cădea, se ridica și continua să alerge cu respirația întretăiată. Ceva îi flutura deasupra capului. De ceva vreme, era ceva care flutura legănându-se încontinuu. Nami se întreba ce era oare. Ce să fi fost? Origami? Ce putea fi? A ridicat privirea și a mijit ochii. Litere. Asta era. *H – A – I – D – E! H – A – I – D – E!* Pe fiecare geam de la etaj era lipită câte o foaie.

Pe foile pregătite de profesoară pentru ora de desen, folosind pensulele și acuarelele, copiii scriseseră litere. Erau de tot felul de

culori și mărimi. Albastre, roz, galbene, verzi, mov. Litere colorate: *H – A – I – D – E! H – A – I – D – E!*

Dintr-odată, foile au dispărut în același timp. Și în locul lor au apărut altele: *L – U – P – T – Ă – N – A – N – A!*

Nana a scos un suspin.

H – A – I – N – A – N – A! M – A – I – R – E – P – E – D – E – N – A – N – A! M – A – I – R – E – P – E – D – E! M – A – I – R – E – P – E – D – E!

În acel moment, Nana nu înțelegea încă adevăratul sens al mesajelor colegilor ei.

Mai apoi, profesoara care o urmărise alergând după ea și-a prins piciorul în ceva și a căzut, iar directorul-adjunct a dus-o cu mașina la spital. A fost diagnosticată cu fracturi multiple și și-a luat o vreme concediu de la școală. Nu se știe dacă a demisionat după asta, dar la școală n-a mai văzut-o nimeni.

Însă mingea pe care o aruncase cu înverșunare spre Nami n-o atinsese pe aceasta nici măcar o dată. Acesta a fost „incidentul cu mingea de baseball”.

După acest eveniment, la școala unde mergea Nami, jocul cu mingea a fost interzis. Copiii cărora li se răpise distracția, în special cei din clasele mai mari, erau foarte indignați și și-au îndreptat toată furia spre Nami.

— Din cauza ta nu ne mai putem juca cu mingea! îi reproșau mereu.

Aproape în fiecare zi îi puneau în papucii de interior insecte moarte sau excremente de câine. Astfel, Nami a început să lipsească din ce în ce mai mult de la școală.

Se strecura afară din casă și mergea pe un delușor căruia localnicii îi spuneau „la munte”, unde își petrecea ziua. Când era mică, trecea adesea împreună cu părinții ei prin acest loc de unde se vedea cimitirul orașului, în drumul lor spre mormintele celor dispăruți. Era acolo o bancă din lemn unde își făcuseră un obicei din a se așeza toți trei ca să mănânce câte un *onigiri*[5].

Nami, care venea acum singură aici în timpul săptămânii, ziua, nu mai mânca *onigiri*, ci lingea o acadea și își omora timpul citind câte o manga pe care și-o aducea de acasă.

În acest loc l-a întâlnit pe Nunotarō.

Nu era nimeni în oraș care să nu-l cunoască. Desigur, și Nami știa de existența lui. Nunotarō era un bătrân care aduna gunoaie. De dimineață până seara, cu un sac mare de plastic în spate, silueta lui umblând prin oraș era parcă o parte din peisajul acestuia. Unii spuneau că nu avea casă. Alții, că de fapt ar fi fost moștenitorul unui teren foarte mare. Se mai zicea despre el că ar fi omorât un copil sau că toți banii adunați din reciclarea gunoaielor îi dona la UNICEF.

Cu Nami a început să vorbească într-o zi, când ea stătea ca de obicei pe bancă și bea un suc.

— Hei, fetițo! a bătut-o el pe umăr.

Întorcându-se, Nami l-a văzut în spatele ei.

— Când termini de băut, dă-mi-o mie.

Prea uluită ca să spună ceva, Nami doar a încuviințat din cap. Când îi spusese „Dă-mi-o mie", Nunotarō se referise la doza de suc de portocale pe care Nami o ținea în mână. Icnind, Nunotarō a lăsat de pe umăr sacul lângă bancă și s-a așezat turcește pe iarbă. Cu mâneca murdară, și-a șters sudoarea de pe frunte și a scos din buzunarul cămășii o țigară de foi, pe care și-a aprins-o.

Sacul transparent îi era plin pe jumătate cu doze goale. Întâlnind privirea lui Nami, a spus cumva rușinat:

— Încă n-am apucat să-l umplu. De-acum încolo.

— Da, sigur, i-a răspuns Nami cu politețe.

Și-atunci, Nunotarō a început să râdă. Dinții lui negri și sparți îi păreau atârnați în gură.

Pentru că o aștepta, Nami s-a grăbit să termine de băut sucul. Luând cu mâna murdară doza goală, Nunotarō i-a mulțumit.

Din ziua aceea, ori de câte ori mergea la munte, Nami lua cu ea o doză de suc. Nunotarō uneori apărea, alteori nu. În zilele în care el nu venea, Nami lăsa doza goală pe bancă după ce termina de băut, și apoi cobora în oraș. Dacă revenea a doua zi, nu o mai găsea acolo.

Când nu avea bani ca să-și cumpere suc, aducea doar o doză goală. Inima începea să-i bată cu putere în clipa în care îi dădea lui Nunotarō dozele goale de alcool sau de la tot felul de conserve adunate din gunoiul din casă. O făceau să se simtă așa dinții negri și sparți pe care Nunotarō îi dezvelea de fiecare dată când, primind doza, îi mulțumea.

Și în ziua aceea Nami chiulise de la școală și se dusese la munte. Nu adusese cu ea nici o doză goală. Nu avusese bani să-și cumpere suc și

nici acasă nu găsise nimic prin gunoi. Pe drum, se uitase peste tot, căutând vreuna care să se fi rostogolit din întâmplare pe undeva. Se gândise că o să găsească măcar una pe undeva, dar, oricât căutase, nu dăduse peste nimic. Nici în coșurile de gunoi din parc, nici prin șanțuri, nici în coșurile de lângă automatele de băuturi. După vreo oră de scotocit, deși nu găsise nici o doză, a dat peste o sticluță goală. Era maronie, cu o etichetă pe care scria „Vitamine". A luat-o în mână și a pornit spre munte.

Nunotarō era lângă bancă. Niciodată nu se așeza, și nici acum n-o făcuse, ci stătea pe iarbă, cu picioarele încrucișate, fumând. Sacul de plastic de lângă el era atât de plin, încât părea gata-gata să se răstoarne. Prin oraș nu mai era nici urmă de doză de aluminiu, fiindcă le strânsese deja Nunotarō pe toate. Când a observat-o pe Nami că vine, a ridicat mâna și a salutat-o. Deja se împrieteniseră.

Nami și-a plecat capul în semn de salut. Și apoi a scos sticla pe care o culesese mai devreme. Văzând-o, Nunotarō a rămas înlemnit, o clipă.

— Ce-i asta? a întrebat el șoptit.

— N-am găsit nici o doză... a răspuns Nami.

Într-o clipită, înfățișarea lui Nunotarō s-a schimbat. Chipul lui smead s-a învinețit și și-a ațintit privirile asupra lui Nami. Uluită de schimbarea aceasta bruscă, Nami a rămas pe loc, împietrită.

— Sticlele mă sfâșie! a urlat el, împroșcând-o cu salivă. Sticlele mă sfâșie! Mă sfâșie!

Făcând instinctiv un pas în spate, Nami a scăpat sticla pe care o ținea în mână. Fără să se spargă, aceasta a început să se rostogolească la vale. Nunotarō a luat-o la fugă după ea, a prins-o și a aruncat-o spre Nami. Cu un vâjâit, sticla a trecut pe lângă capul ei și s-a lovit de trunchiul unui copac.

— Sticlele mă sfâșie! Mă sfâșie!

Nami a luat-o la fugă. Nunotarō s-a năpustit după ea. Urla și arunca în ea cu dozele din sacul de plastic.

— Nu-mi mai trebuie nici conservele! Nu-mi trebuie nici conserve!

Încă o urmărea când au ajuns la baza dealului. Era ora la care se terminau lecțiile, și niște copii cu ghiozdane în spate apăruseră chiar în fața lui Nami. O doză pe care Nunotarō o aruncase spre ea a nimerit din greșeală în capul unui copil.

— Au! Mă doare! a strigat el, căzând la pământ.

Nunotarō arunca la nimereală cu dozele din sac care-i cădeau în mână.

— Nu-mi mai trebuie nici conservele! Nu-mi trebuie nici conserve! Nu-mi trebuie nimic! Nimic!

Forța loviturilor lui era atât de mare, încât copiii pe care-i nimerea în cap sau în spate cădeau cu zgomot la pământ. Sărind peste trupurile prăbușite în fața ei, Nami fugea din toate puterile din fața furiei lui Nunotarō. Dar, oricât de tare alerga, el era mereu pe urmele sale. Nami nu avea nici o idee unde se afla și nici când avea să înceteze atacul. Într-o după-amiază de vară, roșie la față și cu răsuflarea tăiată, alerga încontinuu într-un parc. A reușit să se ascundă după un gard viu și a auzit din depărtare sunetul unei sirene care se apropia. Nino, nino! În momentul când sirena a părut să fie foarte aproape, Nami s-a ridicat, căutând ajutor. Dar, în clipa următoare, cu un șuierat, figura fioroasă a lui Nunotarō a apărut de cealaltă parte a tufișului. Văzând doza de aluminiu pe care acesta o strângea în mână, Nami a luat-o din nou la fugă.

Nami alerga. Gonea la nesfârșit. Șoseaua, poteca dintre lanurile de orez, templul, parcul, lanurile, complexul comercial, cinematograful. Alergând, ascunzându-se, poticnindu-se, Nami își continua fuga. Haide! Haide! Hai, Nana!

În cele din urmă, a ajuns într-o parcare întinsă. Acolo s-a oprit și s-a prăbușit lângă o mașină.

Nu mai putea face nici măcar un pas. Nu se mai putea nici măcar ridica. Lăsându-și capul lângă cauciucul mașinii, s-a întins pe spate și a închis încet ochii.

— Nana!

Auzindu-și numele strigat, i-a deschis.

— Nana!

Acum își dădea seama că cineva o striga de ceva vreme. S-a ridicat în șezut și s-a uitat spre cer. Ori de câte ori i se striga numele, sunetul venea de sus.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

— Luptă, Nana!

— Mai repede, Nana!

— Mai repede! Mai repede!

De la ferestrele unei clădiri mari ce se înălța chiar lângă parcare se zăreau o mulțime de fețe. Toate erau îndreptate spre Nami, și toți acei oameni îi făceau cu mâna. Privind mai bine, Nami a văzut că erau copii în pijamale și că toți aveau bandaje sau plasturi pe față sau pe frunte.

Atunci și-a dat seama că se afla în parcarea spitalului. Clădirea aceea mare era spitalul, iar copiii erau în saloane. Se pare că toți copiii pe care Nunotarō îi lovise mai devreme fuseseră transportați aici cu ambulanța. Fuseseră consultați, iar acum, de la ferestrele saloanelor, îi făceau cu mâna.

Nami s-a uitat în sus, cerându-le: „Șșș, șșș... liniște...” Nunotarō avea s-o observe.

Dar, fără să ia în seamă rugămintea ei, copiii au început s-o încurajeze din ce în ce mai tare.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

— Luptă, Nana!

— Mai repede, Nana!

— Mai repede! Mai repede!

„Șșș! Vă rog...”, le-a mai atras Nami o dată atenția, privind în sus. Și atunci a zărit în mâinile lor ceva alb și pătrat. Nami a înțeles dintr-o privire ce era. *Yogghurpe*. O băutură pe bază de lapte fermentat, ambalată în cutii, care se găsea întotdeauna la magazinele spitalelor când Nami era mică. Băutura care-i plăcea cel mai mult din lume.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

Fără să se gândească prea mult, Nami s-a ridicat în picioare. Să fi fost pentru că toți acei copii care primiseră îngrijiri medicale de la asistente, care se schimbaseră în pijamale curate și, din încăperi răcorite de aerul condiționat, sorbind din băutura dulceagă cu gust de lapte, îi strigau încurajări? Nami a început să meargă. Chiar când și-a îndreptat privirea spre spital, căutând intrarea, a dat cu ochii de Nunotarō, care venea în direcția ei.

Când acesta a zărit-o, s-a năpustit spre ea cu toată puterea. Țintind spre fața ei, a aruncat doza pe care o ținea în mână.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

— Haide! Haide!

— Mai repede, Nana!

Doza goală azvârlită de Nunotarō a căzut la picioarele lui Nami, rostogolindu-se.

Nunotarō a fost înșfăcat de polițiști.

Chiar și așa, încerca să o lovească cu ceva.

Nu cu doze goale. Cu aer. Nunotarō a apucat aerul și l-a aruncat de câteva ori spre Nami.

Nami s-a ferit de fiecare dată. S-a aplecat, s-a ghemuit, a sărit.

Și apoi a luat-o din nou la fugă.

— Haide! Haide!

— Hai, Nana!

— Haide! Haide!

— Mai repede, Nana!

Aaah...

Dintr-odată, Nami s-a oprit, și-a luat fața în mâini și s-a prăbușit plângând.

— Mai repede, Nana!

— Mai repede, Nana!

— Mai repede, Nana!

Aaah...

Deci asta era...

În clipa aceea, Nami a înțeles.

Deci asta însemna acel „Haide!” pe care i-l spuneau toți. A înțeles în sfârșit adevăratul sens al lui „Mai repede!”. Întotdeauna crezuse că voia să însemne „Aleargă mai repede!”. Dar nu era așa. Ce-i spuneau ei era: „Lasă-te lovită mai repede!” „Nana, lasă-te nimerită mai repede și vino aici!” De la bun început. Mereu.

Deci asta era...

Când Nami și-a ridicat privirea, ca și când i-ar fi răspuns întrebărilor, vocile copiilor s-au auzit mai tare ca niciodată.

Ecoul lor puternic atingând cerul verii era un cântec de încurajare pentru Nami.

Haide, haide
Hai, Nana
Haide, haide
Mai repede, Nana
Mai repede, mai repede

Lasă-te nimerită mai repede
Vino aici
Când te nimerește, se termină
Când te nimerește, se termină
Se termină.

Din ziua aceea, Nana s-a schimbat.

Nami s-a transformat într-o ființă care nu fugea. Nu fugea. Orice s-ar fi întâmplat, nu fugea. Nici de ghinde, nici de baloane cu apă, nici de mingi, nici de doze goale, de nici un fel de lucru aruncat spre ea. Față de chinul fugii, atacul și durerea pe care le experimenta doar un pic în momentul în care era nimerită nu însemnau nimic. La capătul durerii era ceva. Biscuiți în formă de animale, lapte, studiu individual, *Yogghurpe*, pijamale curate, o palmă blândă și caldă, un loc sigur. Nami nu putuse nici măcar o dată să ajungă acolo. De ce oare? Pentru că nu fusese nimerită. Dacă ar fi fost, ar fi putut. Cu siguranță. Nu se putea ca toți să reușească, și ea nu. Putea ajunge. Avea să ajungă. Azi. În clipa asta.

Nami n-a mai putut să se opună nevoii de a-și dori să fie nimerită, pe care o simțea urcând din adâncul trupului ei și cuprinzând-o cu totul. Și tot atunci, pentru ea a început o luptă nouă.

Din ziua următoare, Nami a început să iasă să se plimbe la întâmplare. Asta pentru că, dacă ar fi stat în clasă sau în casă, nu ar fi putut fi nimerită. Din zori și până seara, umbla prin tot orașul. În prima zi, n-a nimerit-o nimic. Nici a doua zi. Nici a treia și nici după o săptămână. Nami a hotărât să meargă în locuri unde se adunau mulți oameni. Destinația pe care și-o alesese urcând în autobuz era cel mai mare parc din oraș.

În clipa în care a pus piciorul acolo, a știut că avea să fie cu siguranță nimerită. În spațiul acela vast erau și mingi, și doze goale, și gunoi, și ghinde – cât vedeai cu ochii, era plin de lucruri cu care puteai fi nimerit. Erau atât de multe, încât era greu să alegi, dar pentru Nami orice era bun, atâta vreme cât avea să fie și ea lovită.

Tocmai atunci privirea i s-a oprit asupra unui disc frisbee și a decis că acela era obiectul potrivit. Era un frisbee galben. Descriind un arc de cerc prin aer, se îndrepta spre ea. Nami era chiar acolo, așteptând. De la depărtare păruse micuț, dar, pe măsură ce se apropia, se făcea din ce în ce mai mare. „Mă nimerește!”, s-a gândit Și, chiar în clipa aceea, un

ghem mare de blană s-a băgat în fața ei, împiedicând-o să mai vadă. În aceeași secundă, s-a auzit de undeva o voce:

— Bravo!

Când câmpul vizual i s-a eliberat, discul galben îi dispăruse din fața ochilor.

A durat câteva secunde până când a înțeles ce se petrecuse. Un câine, un câine cu blană pufoasă, venise în goană și prinsese în ultima clipă discul care ar fi trebuit să se lovească de fața ei. Cu el în gură, se întorsese la bărbatul care părea să-i fie stăpân.

— Bravo, bravo!

Bărbatul a luat discul din gura câinelui, a mângâiat patrupedul pe cap, și apoi a ridicat un deget, părând să-i arate că avea să mai arunce o dată.

— După el, John!

De data aceasta, Nami s-a luat hotărâtă după câine, urmărind discul. Avea să fie lovită. Cu siguranță!

Dar nici de data aceasta nu a reușit. A mai încercat de câteva ori după aceea, dar nicicum nu reușea să-l învingă pe câinele de talie mare la sărituri.

După disc, următorul lucru despre care a crezut că o va lovi a fost o minge de fotbal. Văzând într-un colț al parcului câțiva oameni care dădeau cu piciorul într-o minge, a decis că acolo trebuie să meargă. Dar când a intrat alergând între ei, s-a auzit un fluier nervos.

— Ne scuzați, dar jocul e în desfășurare. Vă rugăm să nu ne întrerupeți!

Cineva a prins-o de braț și a scos-o de pe teren.

După mingea de fotbal, a ales niște ghinde. Sub un stejar, câțiva părinți cu copii se aflau la cules de ghinde, așa că s-a îndreptat spre ei. Erau acolo o mamă și o fetiță care abia începuse să meargă, iar Nami s-a așezat lângă ele și a început să adune și ea ghinde. I-a dat fetiței ghindele strânse de ea.

— Vai, mulțumim! Chiar pe toate? Ce drăguță sunteți! Uite, Yui, spune mulțumesc domnișoarei!

— Mulumec.

A tot cules ghinde așteptând, dar nici fetița, nici mama ei n-au dat semne că ar avea de gând să arunce spre ea. „Dac-ar fi aici directorul grădiniței! „ s-a gândit Nami.

Nemaiputând răbda, Nami i-a arătat fetiței cum se face. A ridicat o ghindă căzută la picioarele sale și a aruncat-o spre fetiță, spunând: „Uite-așa!” Ghinda a lovit-o pe fetiță în față, și aceasta a început să plângă tare.

— Ce faci?! Ce-i asta?

Auzind strigătul mamei, lumea a început să se adune. Nami a ieșit în grabă din parc.

Expediția din parc se terminase cu un eșec, dar, ca să fie nimerită, Nami a continuat să iasă cu încăpățânare în locuri în care cineva ar fi putut s-o lovească cu ceva.

O dată a mers într-un parc unde niște copii se jucau cu mingea. Altă dată a mers pe un stadion la un meci de baseball și a așteptat să fie nimerită de o minge lovită în afara careului. Iar altă dată, în speranța că îi va cădea un ghiveci în cap, s-a tot plimbat pe sub balconul unui bloc. Și-a petrecut o noapte afară așteptând ca vântul puternic să-i arunce în cap vreun panou publicitar sau altceva. Sperând că ar putea fi lovită de o mașină, a sărit în mijlocul străzii. Dar totul a fost în zadar. Orice ar fi încercat, nimic nu o nimerea. Nu au lovit-o în cap nici vreo minge și nici vreun panou, nu i-a căzut nici un ghiveci, iar mașina care mergea pe stradă a evitat-o, a intrat într-un stâlp, și apoi într-un zid și a început să scoată fum.

Zilele treceau fără ca dorința ei să se fi îndeplinit. Cumva, Nami a reușit să încheie școala primară de la care chiulise aproape tot timpul și să intre în gimnaziu aproape fără să-și dea seama.

Nici aici zilele ei nu s-au schimbat prea mult. Își petrecea fiecare clipă gândindu-se doar cum să facă să fie și ea nimerită măcar o dată. Prima oară când a mers la gimnaziu a fost cam la două luni după festivitatea de deschidere. Într-o dimineață, îmbrăcată în uniforma nouă-nouță, Nami i-a lăsat cu gura căscată pe cei de acasă spunându-le: „De azi merg la școală.” A plecat fără să ia micul-dejun. De fapt, cu o seară înainte, după ce se băgase în pat, lui Nami îi trecuse ceva prin minte: faptul că, la gimnaziu, jocul cu mingea nu era interzis. De la „incident”, fusese interzis la școala primară, dar acum, că era elevă de gimnaziu, putea să joace cât voia. Cu siguranță că la aruncatul mingii avea să se întâmple ce-și dorea! Trebuia doar să n-o ia la fugă. N-avea de ce s-o facă. Doar abia aștepta să fie nimerită. Nemaiputând să stea

locului de nerăbdare, se pregătise și se îmbrăcase în uniformă încă de cu seară.

Profesoara de serviciu i-a arătat lui Nami, care intra pentru prima oară pe poarta școlii gimnaziale, unde era clasa ei. În minte își repetase exact scena. Apoi a continuat să aștepte pauza.

În sfârșit, s-a făcut ora mult așteptată. Dar, dintr-un motiv sau altul, nimeni nu se juca cu mingea. Până la sfârșitul pauzei, Nami a stat singură, așteptând în curtea școlii.

A mers la școală și în ziua următoare. În clipa în care a sunat clopoțelul, a alergat în curtea școlii, dar acolo nu era nimeni.

S-a întors în clasă și s-a uitat din nou împrejur. Colegii ei, îmbrăcați în aceeași uniformă bleumarin ca și ea, erau acolo. Împărțiți în grupuri mici, își mâncau pachețelele cu mâncare, pălăvrăgind între ei. După ce au terminat de mâncat, au început să vorbească despre programele TV la care se uitaseră cu o zi înainte sau despre fetele sau băieții de care le plăceau, iar printre ei erau și unii care-și deschiseseră caietele și învățau.

Aruncatul cu mingea nu era un joc pe care să-l poți juca singur. Nami a trecut pe la fiecare, rugându-i să joace cu ea. Toți cei pe care-i întreba ridicau din umeri și îi întorceau spatele. Dacă aruncatul cu mingea nu era pe placul lor, atunci volei sau baschet – orice! Orice era bun, dacă reușea să fie și ea nimerită o dată. În timpul orei de educație fizică, a strigat mai tare decât toți ceilalți: „La mine! La mine!" Dar, oricât a strigat, nimeni n-a aruncat spre ea. Și nu era vorba doar despre aruncatul mingii. Îi evitau privirea și încercau să nu vorbească cu ea. Nami devenise ținta bullyingului. Era un tip de bullying prin care i se anula practic existența. Există multe feluri de bullying, iar în clasa ei mai era un coleg în care ceilalți aruncau cu gunoaie sau cu cârpele de șters. Nami îl privea cu coada ochiului și se gândea că și-ar fi dorit să fie în locul lui. Căci nimeni nu arunca cu nimic în Nami, a cărei existență fusese ștearsă.

Dacă avea să continue așa, nimic nu avea să se schimbe. Poate chiar niciodată în toată viața ei.

Nerăbdarea lui Nami creștea pe zi ce trece.

Când a luat radiera, a făcut-o doar pentru că era lângă ea. A ridicat micul obiect cu vârful degetelor și și l-a aruncat în față.

Cu un pocnet, radiera s-a lovit de obrazul ei drept.

Nami a luat apoi creionul mecanic și și l-a aruncat în față. La fel ca radiera, și creionul mecanic s-a lovit de obrazul ei drept, apoi s-a rostogolit pe bancă.

Următorul obiect pe care Nami l-a luat a fost rigla. Aceasta a plesnit-o pe Nami peste frunte, apoi a ricoșat, după care a alunecat pe bancă, și de-acolo a căzut pe podea. Pixul, penarul, manualul, caietul, dicționarul – a luat la rând și s-a lovit cu toate lucrurile pe care i-a căzut privirea. Penarul i s-a izbit de nas, manualul i s-a trântit de cap. Caietul a lovit-o în piept, iar colțul dicționarului de engleză i-a venit în tâmplă. Când n-a mai văzut nimic cu care să se lovească, Nami și-a tras una cu pumnul. În momentul în care pumnul i-a lovit obrazul drept, s-a auzit o bufnitură puternică, cel mai greoi sunet de până atunci.

Dintr-odată a simțit o privire ațintită asupra ei. S-a întors și a văzut că în banca de alături era un băiat care se uita la ea alb ca varul. Întorcându-și privirile spre tablă, a văzut că și profesorul o privea cu aceeași expresie plină de teamă. „Ah, da. Eram în timpul orei.” Nami a dat să adune lucrurile împrăștiate pe jos, dar înainte de asta și-a mai tras un pumn. Da, era limpede. Se auzise o pocnitură. Încă o dată. Poc! Și încă o dată. Poc! Sala de clasă în care Nami se lovea singură cu pumnii răsuna de zgomotele făcute de pumnul ei. Amestecându-se cu ecoul pocnetelor, dintr-odată, cine știe de ce, au început să se audă niște sunete scoase de un fluier alto... Mi, Fa, Sol, poc, poc, Mi, Fa Sol, poc, poc... Probabil că undeva într-o sală de clasă se ținea ora de muzică, iar Nami părea că prinsese ritmul și interpreta împreună cu toată lumea... Mi, Fa, Sol, Sol~, poc, La, Sol, Mi~, poc, poc, Sol, #Fa, Sol, Re, Re, Do, Si~, hai-de-hai-de-Na-Na-hai-de, Re, Do, Si, La, Sol~, Fa, Mi~, când-te-ni-me-reș-te-se-ter-mi-nă, da-că-nu-te-nime-reș-te-nu-se sfâr-șeș-te, poc, poc.

„Ce ciudat”, s-a gândit Nami. Nimerea ținta, dar nu se termina deloc.

La puțin timp după aceea, s-a decis ca Nami să fie internată în spital.

În dimineața când se îndreptau spre spital, Nami s-a opus violent. Nici măcar un adult dintre cei aflați în jurul ei n-a folosit forța ca s-o liniștească. A fost alinată cu răbdare, cu cuvinte pline de blândețe. „Ai țipat mult, cred că ți-e sete, nu-i așa? Ia și bea un pic din asta”, i-a spus cineva și i-a dat niște Cola. Imediat ce-a băut o gură, a simțit cum o cuprinde somnul și, când s-a trezit, era deja la spital.

A fost internată într-un salon de patru persoane. Celelalte trei paciente aveau toate puțin peste douăzeci de ani și o priveau pe Nami, care era mai tânără decât ele, foarte de sus. Deși nu le rugase nimeni, s-au prezentat pe rând, vorbind destul de mult despre ele, și au forțat-o și pe Nami să facă asta:

— Și tu? Ce boală ai?

Nami nu a răspuns. Nami nu era bolnavă.

Pentru că ele insistau cu întrebările, le-a spus doar:

— Nu sunt bolnavă.

Dar, cine știe de ce, cele trei au început să râdă în hohote. Nu avea cum să-i fie bine acolo cu astfel de oameni.

Toată activitatea din spital se desfășura conform unui program, însă Nami a mințit că se simte rău și, în afară de orele pentru terapie, își petrecea aproape toată ziua în pat. Cele trei n-au mai venit să vorbească cu ea, care își trăgea perdelele de lângă pat chiar și în timpul mesei, dar au început să-i facă zile fripte. I-au aruncat lucrurile personale la gunoi, au vorbit-o intenționat de rău cu voce tare, i-au mâzgălit cuvinte urâte pe papucii de interior. Erau lucruri stupide și foarte infantile, dar, într-o zi, când după ce s-a întors de la toaletă și-a găsit patul ud, s-a înfuriat. În fața lor, a scuipat pe rând în cana fiecăreia.

— Ce crezi că faci? s-a dat jos din pat cea mai grasă dintre cele trei, năpustindu-se asupra ei.

Și-a ridicat mâna grea în fața ei și a lăsat-o să cadă cu putere. Palma a tăiat aerul cu un fâșâit, iar Nami a închis instinctiv ochii. Dar nu s-a întâmplat nimic. Când a deschis ochii într-un final, cele trei o arătau cu degetul și râdeau:

— Ce s-a speriat!

Nami a apucat-o de piept pe femeia grasă. Aceasta a căzut pe spate cu o bufnitură, iar Nami a încălecat-o, strigând fără încetare:

— De ce? De ce? Mai aveai așa de puțin și mă loveai! De ce?

A strâns pumnii și i-a lăsat să cadă. Femeia a țipat scurt. Poc! Încă o dată. Poc!

— De ce? De ce? repeta Nami, lovindu-se peste obraji iar și iar.

În seara aceea, târziu, Nami a fost chemată la sala de terapie. Cel care o chemase era un doctor scund, cu capul mare. El era medicul ei curant. O dată pe săptămână, în fiecare luni, de la două la trei, Nami și medicul ei se întâlneau în sala de terapie. În locul lui Nami, care nu voia

să vorbească deloc, doctorul povestea tot felul de lucruri. Vorbea despre filmele și cărțile lui preferate, despre amintirile din călătoriile în străinătate, despre gafele și eșecurile din timpul școlii. Lui Nami îi plăcea să-l asculte. Din toată viața oribilă din spital, dacă era să aibă câteva ore mai luminoase, acestea erau cele petrecute cu doctorul în sala de terapie.

Seara în care Nami a fost chemată acolo nu era una de luni.

Cu o expresie foarte gravă, medicul s-a așezat în fața lui Nami și a privit-o lung. Adunându-și curajul, Nami l-a întrebat pe doctorul care arăta complet diferit de celelalte dăți:

— Ce s-a întâmplat?

Și atunci, doctorul a întins mâna spre ea. Degetele lui i-au atins cu blândețe obrazul umflat.

— Nu te doare?

Nami a scuturat din cap.

— Cred că te doare.

Nami a scuturat iar din cap. În acel moment, a observat tristețea de pe chipul lui.

Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de trist.

Medicul pe chipul căruia era zugrăvită toată acea tristețe i-a spus:

— Nu-mi spui mie, te rog?

„Ce?”

— De ce te lovești singură?

— Dar nu mă lovesc, s-a repezit Nami să spună. Nu mă lovesc. Mă nimeresc cu pumnul.

— Aha, a dat trist din cap doctorul. Te nimerești cu pumnul. De ce?

— De ce? Pentru că nimeni altcineva nu mă nimerește. Nu trebuie să fie cu pumnul. Poate fi și cu mingea și cu doze goale de aluminiu, cu orice, atâta vreme cât m-ar nimeri. Vreau să mă nimerească și pe mine cineva. Dar, chiar dacă vreau asta atât de mult, niciodată nu mă nimerește nimeni. De asta mă lovesc singură. Cel mai la îndemână lucru pe care-l am este doar pumnul meu.

Nami nu reușea să explice cum trebuie. Îi transmisese însă medicului dorința ei de a fi nimerită. Voia atât de mult să fie și ea nimerită!

— Dar de ce vrei să te nimerească cineva?

„Iar «de ce»?”

— De ce vrei tu atât de tare să te nimerească cineva?
— Păi... dacă nu mă nimerește, nu se termină.
— Să se termine? Ce anume?
— Ce anume? Totul.
Doctorul a înclinat din cap și a scos un oftat. Pentru că întrebările lui păreau să se fi terminat, era rândul ei. L-a întrebat când avea de gând s-o lase să plece.
— ...o să poți pleca atunci când n-o să te mai lovești singură.
„Dar ți-am spus că nu mă lovesc!”, și-a înghițit Nami cuvintele.
— Am înțeles, a încuviințat ea din cap de câteva ori. Am înțeles. N-o să mă mai lovesc.
— Chiar așa?
Medicul părea ușor dezamăgit.
— Promit, a răspuns Nami. Dar, în schimb... domnule doctor... a arătat ea spre mâna lui dreaptă. Vă rog să-mi dați cu pumnul în obraz.
Uimit, medicul a făcut ochii mari.
— Vă rog! și-a plecat Nami capul.
Până în acel moment, Nami își dăduse cu pumnul în obraz de nenumărate ori. Dar, indiferent de câte ori se lovise, nimic nu se terminase. Probabil că nu avea efect dacă se lovea singură. De aceea îl ruga pe doctor.
— Dați-mi un pumn! Așa, sunt sigură că se va termina, i-a întins ea obrazul stâng.
Medicul a înghițit în sec.
— ...chiar e în regulă?
— Da.
Medicul și-a strâns pumnul. Preț de o clipă s-a uitat la el tăcut, dar dintr-odată și-a ridicat privirea de parcă luase o hotărâre și, țintindu-i lui Nami obrazul, a lovit.
Nami nu a închis ochii. Aștepta să vadă clar cum pumnul doctorului se lipește de fața ei. Dar, chiar în secunda de dinainte de a atinge obrazul lui Nami, pumnul acela dur s-a oprit brusc.
Obrazul ei a fost atins de un curent de aer.
Nami era dezamăgită până în străfundul sufletului.
— Domnule doctor, vă rog, încă o dată! Dați așa cum trebuie!
Și-a plecat capul din nou, iar medicul și-a strâns iar pumnul, la fel ca înainte. Și-a lăsat apoi mâna grea deasupra feței lui Nami, dar s-a

oprit chiar înainte de a o atinge. Din nou, la câțiva milimetri.

— Domnule doctor! s-a agățat Nami de el. De ce?! Încă o dată, vă rog! De data asta dați cum trebuie!

În momentul acela, Nami și-a dat seama că pe fața medicului apăruse o expresie chinuită. Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de chinuit.

Medicul chinuit și-a pus încet ambele mâini pe umerii lui Nami. Apoi, ridicându-le, i-a cuprins lui Nami obrajii cu palmele și i-a spus cu durere:

— N-am cum. Să rănesc o față atât de frumoasă... e ceva ce eu nu pot să fac.

Acela a fost momentul în care Nami și doctorul și-au început relația.

Despre faptul că doctorul avea o soție a aflat cam la două săptămâni după începutul poveștii lor. Însă, chiar dacă Nami aflase adevărul, sentimentele ei au rămas aceleași. Pentru ea, care era la prima dragoste, medicul era toată lumea ei.

Doctorul îi spusese de nenumărate ori că avea să divorțeze de soția lui și o să se căsătorească cu ea. Îi spusese să fixeze data nunții în ziua în care avea să împlinească douăzeci de ani. Până atunci mai erau încă cinci ani, iar Nami l-a crezut când el i-a spus că exact de atât de mult timp avea nevoie soția lui ca să se obișnuiască cu ideea. Ascunzându-se de ochii lumii, doctorul și Nami se întâlneau în spital. După ce a început povestea de dragoste cu doctorul, Nami a început să aibă mai mare grijă de felul în care arăta. Dimineața când se trezea se spăla pe față și pe dinți, se pieptăna și se dădea cu cremă pe buzele crăpate. Pentru că medicul îi spusese că ar fi fost bine să se mai îngrașe un pic, mânca tot, nelăsând nimic în farfurie și, pentru că el îi interzisese clar acest lucru, nu se mai lovea cu pumnii peste față. Iar în același timp, chiar și Nami își dădea seama singură că dorința ei de a fi lovită, care mai demult ieșea la suprafață foarte adesea, începuse să se mai domolească.

Cei care au observat schimbarea au întrebat-o insistent dacă se întâmplase ceva anume, dar Nami n-a lăsat să-i scape nici un cuvânt, căci doctorul îi interzisese ferm să spună ceva cuiva. Au continuat să se întâlnească în secret, iar starea lui Nami s-a îmbunătățit vizibil, așa încât, la vreo jumătate de an de când își începuseră idila, s-a decis că

Nami putea fi externată. Și tot cam pe-atunci, Nami a rămas însărcinată cu doctorul.

La început, Nami nu și-a dat seama că e gravidă. Când a aflat, ființa din pântecele ei se dezvoltase deja atât de mult, încât singura opțiune rămasă era nașterea.

Când Nami i-a dat vestea, doctorul a fost cumplit de tulburat, reacționând aproape violent. Cu ochii injectați, și-a mutat întruna privirea de la Nami la burta ei și a repetat obsesiv: „Sub nici o formă, absolut sub nici o formă să nu spui cuiva!" Nami a aflat după aceea că soția doctorului era singura fiică a directorului spitalului, iar lui i se promisese că-i va urma acestuia în funcție. Nu avusese niciodată intenția să se căsătorească cu Nami.

Așa cum i se ordonase, Nami n-a scos o vorbă despre sarcină. A plecat din casa părintească, părăsind-o de parcă s-ar fi călugărit, și nu s-a mai întors niciodată. S-a mutat într-o cameră din apartamentul unei rude de-a doctorului.

Privindu-și burta care creștea pe zi ce trece, își petrecea timpul pregătind de mâncare pentru doctorul care uneori trecea pe-acolo sau făcând ordine prin cameră. Se plictisea, dar, nebănuind nimic altceva, era convinsă că la capătul acestui stil de viață o aștepta căsătoria.

Doctorul venea de trei ori pe săptămână. Aducea apă de băut și cele necesare pentru mâncare, le căra în cameră, apoi se întindea pe tatami și adormea puțin. Când se trezea, mânca ceea ce pregătise Nami, apoi se culca la loc și trăgea un pui bun de somn. După aceea, chiar înainte să plece, îi spunea bebelușului din burta lui Nami două-trei vorbe.

— Dacă o să fie băiat, îi spunem Nanao, iar dacă o să fie fată, Nanako.

Doctorul fusese cel care venise cu propunerea ca pentru numele copilului să folosească o ideogramă din numele mamei. „Nu vrei să-i spunem Katsuo, dacă va fi băiat, și Katsuko, dacă va fi fată?", a spus o dată pe jumătate în glumă Nami, dar doctorul i-a răspuns enervat să termine cu asemenea idei. Nu voia cu nici un chip să fie folosite ideograme din numele lui.

Într-o dimineață ploioasă de august, Nami a născut. S-a întâmplat în apartament, pe *tatami*, iar cel care a ajutat-o a fost doctorul. După un travaliu de treizeci și două de ore, s-a născut un băiețel, așa că i s-a dat numele Nanao.

Nanao era un bebeluș plângăcios. Doctorul nu suporta să-l audă plângând, așa că n-a mai venit pe la apartament. De unde înainte venea de trei ori pe săptămână, a început să vină doar de două ori, apoi doar o dată, iar în cele din urmă a ajuns să nu mai treacă deloc pe acolo săptămâni întregi. În săptămânile în care nu mergea la apartament, trimitea câte un pachet. În el erau îndesate produse alimentare, apă de băut, lapte praf, scutece, hârtie igienică, pastă de dinți și tot felul de lucruri necesare vieții de zi cu zi. Într-o zi, pe pachetul de scutece era lipit un bilețel pe care scria „Pentru moment, nu mai pot să vin". Și, exact cum stătea scris acolo, dintr-odată a dispărut de tot.

Cam de atunci, Nami a început să revină încetul cu încetul la vechea Nami. Pentru că doctorul nu-i mai era aproape, bineînțeles că nu-și mai făcea curățenie în cameră, și nici măcar nu-și mai schimba hainele, nu se spăla pe față și nu se aranja deloc. Cum de dimineață până seara nu auzea decât plânsetul bebelușului, a început să fie sătulă de toate. Și de lapte, și de scutece, și chiar să mănânce și să bea. Nu mai voia nimic. În astfel de momente de delăsare totală, Nami și-a încălcat din ce în ce mai des promisiunea făcută doctorului și a început din nou să se lovească cu pumnii în față. Durerea ascuțită care urma loviturii era singura care o putea face să uite de plânsul supărător al bebelușului și de tristețea cauzată de faptul că doctorul nu mai venea.

De la el soseau în continuare pachete. Pâine atât de multă, încât nu o putea mânca, orez, *ramen* instant, dulciuri. Erau și biscuiții în formă de animale care mai demult îi plăceau lui Nami atât de mult. În loc să gătească, Nami mânca biscuiți, din care îi dădea și bebelușului, căruia nici nu-i crescuseră încă dinții. În pachet nu erau doar produse alimentare sau pentru viața de zi cu zi, ci și cărți ilustrate, jucării sau plastilină. Cel puțin când venea vorba de lucruri, avea din belșug. Însă, de la un moment dat, nici pachetele n-au mai sosit.

Într-o zi fierbinte de iulie, ținându-l în brațe pe Nanao, care imediat avea să împlinească un an, Nami a mers la spitalul unde lucra doctorul. Când a spus la recepție numele lui și a transmis că voia să vorbească cu el, i s-a răspuns că în spital nu exista nici un medic cu numele acela. Nami a simțit cum mintea i se golește. A insistat, spunând că așa ceva nu era posibil și, chiar atunci, o femeie de serviciu care trecea pe acolo i-a șoptit ceva pe furiș.

Un doctor cu numele acela fusese arestat cam cu două luni în urmă, fiind suspectat de prostituție infantilă. Cam de pe atunci încetaseră și pachetele să mai vină. Chestiunea s-a rezolvat în afara tribunalului, printr-o înțelegere, iar medicul a fost eliberat. Nami s-a dus după aceea acasă la el, însă a descoperit că deja vânduse locuința și nu mai stătea acolo.

Chiar și așa, a continuat să locuiască împreună cu Nanao în apartamentul pe care el i-l pusese la dispoziție încă șapte ani. Cu lumina, gazul și apa oprite, Nanao plângea, spunând că-i era frică de întuneric, plângea, spunând că-i e foame, plângea spunând că-i e sete. La un moment dat, într-o zi oarecare când Nami se lovea din nou cu pumnii peste față, Nanao s-a aruncat peste ea. Îl credea adormit, dar s-a trezit cu el plângând, agățându-se de brațul ei drept. O implora să se oprească, dar Nami l-a împins cu cealaltă mână. Nanao s-a lovit cu capul de perete și a început să plângă și mai tare. Nami l-a lăsat să plângă. Poate fiindcă se temea de pocniturile care se auzeau când Nami se lovea, Nanao și-a acoperit urechile, plângând fără încetare.

Și atunci când Nami a încercat să sară în fața unei mașini în mers, Nanao s-a agățat de fusta ei, rugând-o în lacrimi să se oprească. Și atunci când Nami a vrut să treacă de bariera lăsată la o trecere de cale ferată, Nanao și-a desfăcut mânuțele și, plângând, i-a strigat să se oprească.

Într-o zi furtunoasă, când vântul sufla cu putere, Nanao a luat-o de mână pe Nami, care rătăcea pe afară fără noimă și, plângând, a rugat-o să se întoarcă acasă. Nanao plângea mereu. Într-o seară, plângând, a întrebat-o ceva pe Nami.

— Mama, de ce faci tu așa? Să-ți dai singură cu pumnii, să vrei să te calce mașina... lucrurile astea.

Nami a început să-i povestească fiului ei. A început de la incidentul cu ghindele și i-a vorbit despre incidentul cu baloanele cu apă, despre cel cu mingea, despre Nunotarō, despre copiii care o încurajaseră și despre tatăl lui, doctorul.

Povestea lui Nami a ținut de la lăsarea serii până în zori. La un moment dat, nu mai știa nici ea despre ce anume vorbea. A folosit multe cuvinte pe care Nanao nu le înțelegea. Și, cu toate acestea, Nanao, frecându-și ochii somnoroși, a stat și a ascultat până la sfârșit.

— De asta fac așa. Ai înțeles?

— Am înțeles, a răspuns Nanao.

Însă doar pentru că Nami vorbise cu cineva nu însemna că dorința ei de a fi lovită era ceva ce se putea domoli ușor. Și doar pentru că Nanao voise să știe motivul acelui comportament nu însemna că putea să se uite la ea și să pretindă că nu o vede. Nimic nu se schimbase. Nami ieșea afară ca de obicei. În urma ei, încălțat cu niște pantofi de damă prea mari, venea Nanao. Nami aștepta lângă terenul de baseball să sară de undeva o minge. Stând numai afară toată ziua atunci când bătea tare vântul, Nami aștepta ca de undeva să cadă ceva. Iar când nimic nu o lovea, ca pentru a-și șterge resentimentele, seară de seară Nami își lovea fața cu pumnii. Iar Nanao se agăța de mâinile ei, plângând și implorând-o să se oprească. Acestea erau scenele obișnuite în relația părinte-copil.

Zilele lor în doi aveau să se sfârșească.

S-a întâmplat în vara în care Nanao a împlinit șapte ani. Oamenii aceia au apărut dintr-odată la ușa apartamentului.

În hol, oamenii aceia i-au pus niște întrebări lui Nami. Prostește, Nami a scuturat din cap spunând: „Nu se poate! Nu! Nu se poate!” În timpul acesta, unul dintre oameni i-a zâmbit lui Nanao, care stătea într-un colț al camerei, și l-a chemat spre el, făcându-i un semn cu mâna. Când Nanao a dat să se încalțe cu pantofii lui Nami, el l-a întrebat:

— Și pantofii tăi...?

Nanao a scuturat din cap. Bărbatul a ieșit pe ușă, dar a venit imediat înapoi. Reușise să facă rost de undeva de niște pantofi de sport albi pentru copii. Îi ținea în mână. Nami nu avea să uite niciodată figura lui Nanao din momentul acela. Expresia lui din secunda în care, după ce a luat pantofii, i-a pus în picioare și s-a luminat de parcă era un boboc care într-o clipă înflorise. Și mărimea i se potrivea. Erau acei pantofi care, din toată lumea, fuseseră pregătiți pentru el. Nami s-a oprit brusc în hol, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nanao parcă era Cenușăreasa.

— Ce bine, Nanao! Chiar e foarte bine așa.

Cu pantofii cei noi în picioare, Nanao a redevenit imediat neîncrezător și speriat. În timp ce un bărbat îl împingea de la spate, s-a întors de nenumărate ori să se uite înapoi. De dincolo de ușa care s-a trântit cu zgomot, a început să țipe:

— Mamă!!!

La câteva zile după ce Nanao a fost luat, Nami și-a făcut bagajele și a plecat să locuiască în altă parte. Locul se numea Căminul Azami și era o instituție publică ce oferea ajutor femeilor în dificultate. Aici, împreună cu alte locatare, Nami a început să ducă o viață conform regulilor și să urmeze un program de pregătire în muncă pentru reintegrarea în societate.

Era vorba despre reintegrare în societate, dar Nami, care nu mai mersese la școală cum trebuie din clasele primare, nu numai că nu cunoștea regulile sociale, dar nu știa nici măcar ideogramele de bază, ca să poată scrie și citi. Deși nu prea știau ce să facă cu Nami, cei de la cămin i-au oferit îndrumare cu mare răbdare. Nami îi era îndatorată mai ales doamnei Yoneda. Aceasta nu doar că a învățat-o pe Nami regulile de bună purtare și lucrurile de bun-simț, dar i-a arătat și cum să învețe formulele de calcul sau numele erelor imperiale care se predau în școala primară, a învățat-o cum se scot petele de ketchup sau cum putea să cultive pe balcon ceapă verde. Într-o seară, invitată de doamna Yoneda, Nami a urcat pe acoperiș împreună cu celelalte locatare. În timp ce băga cheia în lacătul de la ușa spre acoperiș, doamna Yoneda s-a întors spre ele și le-a spus zâmbind:

— E special, doar azi.

Secretul pe care doamna Yoneda li l-a arătat au fost artificiile. Toate femeile adunate acolo s-au uitat la artificii și au plâns. Unele plângeau fiindcă își aminteau de o seară în care priviseră artificiile cu cineva, altele plângeau pentru că atunci le vedeau pentru prima oară. Nami plângea pentru că se gândea la Nanao. Se gândea că poate și el se uita la aceleași artificii și își dorea cu disperare să-l vadă.

De fapt, instituția în care se afla Nanao și cea în care se afla Nami erau gestionate de aceeași organizație. Nu erau nici departe una de alta, așa că, dacă făcea demersurile necesare și obținea permisiunea, putea să iasă afară și chiar să meargă să-l întâlnească.

Cu toate că avea posibilitatea să-l întâlnească oricând, Nami nu-și dorise nici măcar o dată să dea ochii cu Nanao. Nici când doamna Yoneda o întreba „Nu vrei să-ți vezi fiul?”, nu făcea altceva decât să scuture din cap în tăcere.

Lui Nami îi era frică. Se temea că Nanao avea s-o respingă. Îi era groază că Nanao, căruia nu-i putuse cumpăra nici măcar o pereche de

pantofi și pe care nu-l putuse da la școală, avea să-i spună în față: „Tu nu ești mamă!”

— Știi? i-a spus doamna Yoneda, având pe chip o expresie de parcă tocmai îi dezvăluia locul ascuns al unei comori. Pentru un copil, mama e totul.

Nami nu era mamă. Nami era o ființă care cu mult timp în urmă eșuase în a fi mamă. Pentru ca Nami să devină mama lui Nanao, pentru ca să-l poată primi pe Nanao la ea, era nevoie să se pregătească.

După ce și-a terminat în mare parte programul de instruire în muncă, Nami a început să facă eforturi pentru a-și găsi un serviciu. Management, vânzări, muncă administrativă și de birou, recepție. A picat la toate examenele de angajare. Pentru că nu era foarte pricepută la interacțiunea cu oamenii, doamna Yoneda i-a sugerat să se angajeze la o fabrică de cutii pentru alimente.

Despre posibilitatea ca Nanao să fie dat spre adopție a aflat la o zi după ce a primit răspuns pozitiv de la fabrică.

Vestea a lovit-o ca un trăsnet. Adopție? Nu se gândise niciodată să-l dea pe Nanao spre adopție. Mereu își imaginase că într-o zi avea să meargă să-l ia. Tot efortul de a-și găsi o slujbă fusese pentru el, pentru ca ei doi să-și consolideze relația.

— Chiar? De asta ai făcut-o? a întrebat-o foarte mirată doamna Yoneda. Atunci neapărat trebuie să le spui. Nu tu ziceai mereu că nu ești o mamă bună? Nu te-ai dus nici măcar o dată să-l vezi. Ei cred probabil că nu vrei să-l crești. Of! Nu te supăra acum, o să fie bine. Nu pot să facă asta fără consimțământul mamei. Sigur e doar ceva ce-au spus ca să se afle în treabă. În regulă. N-o să le spun de discuția noastră, dar o să vorbesc cu ei. Sigur că Nanao ar fi mai fericit să trăiască împreună cu mama lui decât cu niște oameni pe care nu-i cunoaște, chiar dacă sunt bogați.

Fericirea lui Nanao?

Nami a decis să-l dea pe Nanao spre adopție.

De când apăruse el pe lume, era prima oară când Nanami se ruga pentru fericirea lui.

După ce s-a angajat la fabrica de cutii pentru alimente, Nami a plecat din cămin și a început să locuiască singură. Apartamentul pe care-l închiriase cu ajutorul directorului căminului, care i-a fost garant, semăna mult cu cel în care locuise împreună cu Nanao. Avea pete pe

tavan, plasa de țânțari era ruptă, iar pe ușa glisantă dintre camere erau desenate două păsări. „Aia mică sunt eu, și aia mare ești tu.” Lui Nami i se părea că aude chiar și cuvinte pe care Nanao nu le rostise niciodată.

Munca la fabrică n-a mers bine. Deși obținuse cu greu slujba, după două luni a demisionat. Vestea despre demisia ei a ajuns imediat și la Căminul Azami, iar doamna Yoneda a sunat-o imediat. I-a spus că va căuta pentru ea alt loc de muncă, și chiar a doua zi a sunat-o din nou, de parcă ar fi vrut s-o verifice. Nami i-a dat niște răspunsuri în doi peri și a închis, însă imediat telefonul a sunat din nou. N-a mai răspuns. În ziua următoare, când s-a întors de la supermarket, a găsit în cutia poștală un mesaj de la doamna Yoneda. „Revin.” Așa scria. Nami și-a luat câteva lucruri, a plecat din apartament, iar în noaptea aceea a stat în parc.

Cum nu-și plătise utilitățile, era doar o chestiune de timp până când avea să fie dată afară din casă. La gândul că doamna Yoneda putea apărea oricând într-o vizită-surpriză nu-i prea venea să se întoarcă. În timpul zilei se plimba fără țintă prin oraș, iar noaptea dormea pe o bancă, în gară sau în parc. A fost atacată de multe ori de bețivi în timp ce dormea, iar când se întâmpla asta căuta repede un loc sigur. În nopțile cu vânt rece i se făcea foarte dor de paturile suprapuse de la cămin. Nami dormea în patul de jos, iar cel de sus era al unei femei de patruzeci și doi de ani, Shinozuka. Cea care trimisese o plângere anonimă că Shinozuka sforăia prea tare fusese Nami. Acum însă îi era dor chiar și de sforăitul acela. O singură dată a mers până în fața căminului și a apăsat butonul interfonului. Dar în acel moment a auzit din curte glasurile vesele ale doamnei Yoneda și ale locatarelor de acolo și a fugit cât a putut de repede. Nu se putea întoarce. Acolo nu. Acolo era locul celor care voiau să aibă o viață. Nu era locul ei. Unde ar fi trebuit să meargă? Unde?

Nami a rătăcit prin oraș fără țintă. La un moment dat a început să plouă și s-a adăpostit într-o clădire. Era un loc cald, cu un miros special. Nami nu știa că era miros de hârtie veche. Locul în care pusese acum piciorul pentru prima oară era o bibliotecă.

Un colț al bibliotecii era amenajat în stil japonez, cu *tatami* pe jos. Acolo stăteau o mămică și copilul ei, răsfoind o carte ilustrată. Ori de câte ori mama citea cu voce tare cuvintele „Și atunci, Daruma...”, băiețelul din poala ei izbucnea într-un râs zgomotos, plin de veselie și drăgălășenie. Nami și-a scos pantofii și a pășit pe *tatami*, iar în

momentul acela mama și-a lăsat privirea în jos, iar băiețelul s-a prins de nas și a spus: „Miroase urât!” Ca să nu-i deranjeze, Nami s-a făcut cât de mică a putut, rezemându-se de un raft din partea opusă celei în care stăteau ei.

Nu și-a dat seama cât a stat acolo, dar la un moment dat cineva a bătut-o pe umăr. Când a deschis ochii, în fața ei era un băiat cu ochelari cu ramă metalică. Se uita lung la ea.

— E totul în regulă?

Adormise. Mama și băiețelul nu mai erau acolo.

— E ora închiderii, i-a spus băiatul.

Afară deja se întunecase. Probabil că somnul pe *tatami* își avusese rolul lui, căci Nami se simțea acum foarte ușoară. Cu o stare neobișnuit de bună, plină de prospețime, Nami a pornit să se plimbe noaptea prin oraș.

Începând din ziua aceea, și-a făcut un obicei din a dormi ziua la bibliotecă, în timp ce noaptea făcea toate celelalte lucruri. Nu era nici o îndoială că îi era mult mai ușor și mai sigur să găsească de mâncare noaptea decât ziua. Oare de ce nu se gândise la asta până atunci? La micul supermarket de cartier de lângă bibliotecă, după ce trecea de ora douăsprezece noaptea, se arunca multă mâncare. Nami își făcea provizii pentru câteva zile, iar apoi își căuta un loc unde treceau multe mașini sau mulți oameni și rămânea acolo până dimineață. În zori, se muta în piața mare aflată chiar în spatele bibliotecii, iar când acele ceasului din piață arătau ora zece, se ducea la bibliotecă. Acolo se odihnea până la ora șaptesprezece. De fapt, și-ar fi dorit să doarmă mai mult, dar băiatul cu ochelari apărea negreșit și o trezea bătând-o pe umăr.

Și în seara aceea, Nami a luat-o spre supermarket ca să-și facă proviziile de mâncare. Puțin după ora douăsprezece, ușile din spate ale magazinului s-au deschis, și pe ele a ieșit un băiat cu un coș de cumpărături în mână. Era același băiat ca întotdeauna. Avea părul vopsit blond, iar la mână purta niște brățări metalice zornăitoare. Cu o mână a ridicat capacul tomberonului de gunoi, a răsturnat viguros tot conținutul coșului, apoi a pus repede capacul la loc și s-a întors în magazin. Câteva minute mai târziu, avea să apară mașina de gunoi. Furișându-se, Nami s-a apropiat de tomberon. În clipa aceea, ușa care tocmai se închisese s-a deschis iar.

— Poftim.

Băiatul i-a întins o doză de cafea. Luată prin surprindere, Nami s-a fâstâcit.

— A... ăăă...

— Poftim. Probabil că vă e greu... în fiecare zi...

— ...ei, nu chiar în fiecare zi... probabil cam o dată la trei zile... a mormăit Nami, întinzând mâna după cafeaua care i se oferea.

Băiatul nu avea brățări de metal doar la mână, ci purta tot felul de inele pe degete, avea și lanțuri la gât și niște piercinguri pe față. Ridicându-și privirea spre fața lui, Nami a avut senzația că-l știe de undeva. Ah! Desigur!

— Nanao?

— Poftim?

— Nu ești . . Nanao?

— Mă cheamă Tomoya.

— Ah, îmi cer scuze. Te-am confundat.

Nami a luat cafeaua, iar ușa din fața ei s-a închis, trântindu-se.

Desigur, n-avea cum să fie Nanao. Arăta altfel și avea și altă vârstă. În primul rând, Nanao n-ar fi avut ce să caute acolo. Nanao se afla acum într-o casă a unor bogătași necunoscuți. Ah, Nanao! Oare ce mai făcea? Îl hrăneau bine? Noua lui familie oare nu-l persecuta? Oare nu cumva, persecutat fiind, fugise și, neavând unde să se ducă, rătăcea noaptea prin oraș?

În noaptea aceea, zărind un băiat care semăna cu Nanao, Nami l-a strigat: „Nanao? Ești Nanao, nu-i așa? Oare tu ești Nanao? Da, sigur tu ești! Răspunde! Nanao!” Băiatul i-a întors spatele și a dat să fugă, dar Nami l-a apucat de umăr și l-a forțat să se întoarcă.

Nanao care se uita spre ea acum purta ochelari cu ramă metalică.

O privea pe Nami îngrijorat.

— E totul în regulă?

— Nanao!

— Nu mă cheamă Nanao.

— Ce?!

— Gemeați tare în somn, probabil ați avut un vis urât.

— Un vis?

Încercând să-și miște trupul greu, Nami și-a dat seama că era la bibliotecă.

După o noapte în care umblase bezmetică în căutarea lui Nanao, Nami adormise buștean în colțul ei de la bibliotecă.

— Îmi pare rău, dar e ora închiderii.

— Da, am înțeles.

Băiatul i-a deschis ușa.

Nami a aplecat ușor din cap și a dat să iasă, dar în momentul acela băiatul a întrebat-o brusc:

— Căutați pe cineva?

Nami s-a întors spre el. Băiatul a continuat să vorbească încet.

— Omul acela e important pentru dumneavoastră?

Nami a încuviințat din cap.

— Da.

— Nu vă faceți griji. O să-l puteți întâlni.

Ce voia să spună?

— Pot să-l... întâlnesc?

— Puteți.

— Cum?

— Nu trebuie s-o faceți. Îl purtați în suflet. E destul.

În suflet?

— Adică e destul că mă gândesc la el?

Băiatul a încuviințat din cap.

— Da, e destul.

— Și așa o să-l pot vedea iar pe Nanao?

— Da, o să puteți. E suficient doar să-l așteptați.

— Adică să nu-l caut?

Băiatul și-a dus mâinile la piept.

— Nu e nevoie să-l căutați. Pentru că-l aveți în suflet.

De parcă ar fi văzut ceva acolo, băiatul o privea fix pe Nami între sprâncene.

— Deci, pe cât posibil, să stau într-un loc?

Nami a înghițit în sec.

Băiatul a început să râdă. Și apoi i-a mai spus o dată:

— Nu vă faceți griji. O să-l întâlniți.

Nami simțea că prinsese curaj. A făcut o plecăciune adâncă în fața băiatului.

— Mulțumesc! Mă voi strădui.

— Aveți grijă să nu-l ratați.

În noaptea aceea, Nami n-a mai rătăcit prin oraș. Așa cum îi spusese băiatul, s-a așezat pe banca din piață și a așteptat încontinuu ca Nanao să apară. Nu s-a mișcat nici când s-au luat de ea niște bețivi, nici când o pisică vagaboandă a urinat pe piciorul ei.

S-au ivit zorile, dar Nanao n-a apărut. S-o fi mințit băiatul? Nu, stai! De fapt, el n-a zis niciodată că Nanao ar veni acolo, în piață. Poate că mai erau și alte locuri chiar mai bune pentru a aștepta reîntâlnirea. Ce-ar fi să afle mai multe despre zona asta? Nami a așteptat până când ceasul din piață a arătat ora zece și s-a grăbit spre bibliotecă.

De obicei se ducea direct la colțul cu *tatami* și se culca, dar de data asta a mers la bărbatul care purta un ecuson pe care scria „Director".

— Mă scuzați.

Când o vedeau pe Nami că intră în bibliotecă, tot personalul, inclusiv directorul își puneau mască. Singurul care nu făcea asta era băiatul acela. Nami a întrebat la ce oră venea el la muncă.

— Bibliotecarul cu ochelari cu ramă metalică...

Directorul bibliotecii a înclinat din cap.

— Un băiat tânăr și înalt.

— Eu sunt singurul bărbat de aici, i-a spus directorul. Avem câțiva angajați care poartă ochelari, dar sunt doar femei.

— Întotdeauna îmi spune când e ora închiderii, a spus Nami.

— Ora închiderii...?

— Oare n-o fi Takuya? a intervenit o femeie care lucra ceva la un calculator.

— Ah, da, da! Takuya! a dat din cap directorul, zâmbind.

— Takuya?

— Takuya nu e angajatul nostru. E... cum să spun? Doar un client fidel. Vine în fiecare zi. Dar azi n-a apărut, nu?

— Azi e ziua de spital. În fiecare miercuri dimineața merge la spitalul de pediatrie.

— A, da, da. Probabil vine după-amiază.

— Cred că o să vină cu mama lui.

— Da, fiindcă e miercuri.

Nami a dormit puțin în colțul cu cărți ilustrate, iar când a deschis ochii, Takuya era acolo. Se așezase pe un scaun lângă fereastră și deschisese o carte ilustrată cu pești tropicali. Nu se zărea nimeni prin preajmă care să fi putut fi mama lui. Nami s-a apropiat la câțiva

centimetri de el, dar fiindcă părea foarte concentrat, s-a abținut să-l deranjeze. În fața ușii, a făcut spre el o plecăciune, apoi s-a întors în fugă în piață. S-a așezat pe bancă. Nu avea nimic la ea. Nici mâncare, nici băutură, nici haine de schimb, nici o pătură.

Avea doar gânduri. Erau suficiente, așa îi spusese Takuya.

Nanao nu a venit. Oricât l-a așteptat, nu a venit. S-a făcut seară, apoi dimineață, apoi iarăși seară, și iarăși dimineață, și iar seară, și iar dimineață. Dar, oricât s-au succedat serile și diminețile, Nanao tot n-a venit. Oare cât timp să fi trecut? Într-o zi în care îl tot aștepta pe Nanao, Nami și-a dat seama de un lucru grav. În clipa în care și-a zărit chipul în oglinda toaletei publice din piață, a scos un țipăt.

— Cine-i asta?!

Chipul care se vedea în oglindă părea a fi al unei vrăjitoare. Pielea înnegrită, ochii înfundați în orbite, obrajii arși de soare, părul uscat care-i învelea jumătatea de sus a corpului, spatele încovoiat.

Nanao n-avea cum s-o recunoască dacă arăta așa. Oare nu cumva trecuse de nenumărate ori prin piață, dar nu-și dăduse seama că e ea, așa că mersese mai departe?

Nami s-a grăbit să-și prindă părul cu un elastic căzut pe jos, s-a spălat pe față și și-a masat un pic obrajii, ca să-și pună sângele în mișcare. S-a întins îndelung, aducându-și umerii în față și trăgându-i înapoi.

Parcă se simțea mai puțin rău. Pentru orice eventualitate, a schimbat și locul de așteptare. S-a așezat pe banca cea mai vizibilă din stradă, și-a ridicat puțin bărbia și s-a îndreptat de spate.

Dar chiar și așa, nu părea suficient. Încă se simțea nesigură și avea senzația că era nevoie de ceva foarte evident, care să sară în ochi. Oare ce s-ar fi potrivit? Ceva care să-l facă pe Nanao s-o recunoască dintr-o privire. Ceva care să arate limpede că Nami era mama lui Nanao.

În acel moment, i-au venit în minte biscuiții în formă de animale. Cei pe care doctorul îi trimitea mereu și pe care ea i-i dăduse lui Nanao în loc de mâncare pentru bebeluși. Și ea făcuse la fel. O perioadă mâncase doar biscuiți. Oare nu era asta o informație personală despre Nanao? Ceva ce doar mama lui putea să știe? Chiar dacă n-ar fi fost sigur la început, când ar fi zărit biscuiții din mâna ei, fără îndoială că și-ar fi spus: „A, da! Ea trebuie să fie mama mea!” Puteau apoi și să mănânce împreună biscuiții, sărbătorind întâlnirea. Gata, asta era!

Acum nu mai trebuia decât să găsească undeva biscuiții aceia. Nu avea bani să cumpere, așa că a decis să meargă la un magazin și să fure. Dar dacă Nanao avea să vină în timpul acela? S-ar rata unul pe celălalt.

„Aveți grijă să nu-l ratați!” Cuvintele lui Takuya o apăsau greu, ca o formulă magică.

„Ce să fac? Ce să fac? Să merg la furat? Să rămân aici? Ce fac dacă, atunci când sunt plecată la furat, vine Nanao?”

În acel moment, ceva a aterizat cu un zgomot puternic chiar în fața ei. Era o cutie roz. Pe cutie erau desenate ilustrații cu tot felul de animale drăgălașe. Lui Nami nu-i venea să-și creadă ochilor.

„Ăștia... ăștia sunt!”

Ceea ce Nami își dorea cel mai mult.

„Sunt biscuiții în formă de animale! Nu se poate așa ceva!”

Fără să-și dea seama, se ridicase în picioare. Și atunci, privirea i s-a întâlnit cu cea a unui bărbat de vârstă mijlocie, care purta pe cap o bască.

Privind-o pe Nami supărat, dar insistent, a mai pus ceva jos. O cutie cu fursecuri cu ciocolată. La picioarele lui era o cutie de carton mare, iar el scotea din ea tot felul de lucruri. Zbang! O cutie cu snacksuri. Zbang! O cutie cu fursecuri.

Nu era clar când le adusese pe toate acolo, dar în fața băncii pe care stătea Nami se afla un mic stand. Pe acel stand, bărbatul continua să așeze tot felul de lucruri. Zbang, zbang, zbang, buf, buf, poc! Nu doar dulciuri și snacksuri. Jucării, jocuri, un ceas de birou, ursuleți de pluș, o pisicuță *maneki-neko*[6] aurie, strălucitoare, cu o etichetă pe care scria „Aur pur”. Ce se întâmpla? Micul stand s-a umplut într-o clipă.

— Faceți loc! Faceți loc! Nu stați în drum!

În spatele lui Nami, doi tineri în tricouri cărau undeva o bancă. Nami s-a luat după ei, iar pe lângă ea a trecut o camionetă. Când s-a uitat mai bine în jur, a observat că peste tot erau parcate camionete și dubițe. Banca lui Nami a fost dusă într-un tufiș din spatele toaletei publice și a fost pusă peste alta, dusă acolo mai devreme. Oameni ținând în mână tije lungi și subțiri din metal și pânze albe și roșii veneau și plecau, trecând prin fața lui Nami. De peste tot se auzeau voci și bătăi de ciocane. Au fost ridicate corturi care formau un cerc. Corturi albe și roșii. Unele aveau acoperiș de tablă galvanizată, altele, doar o prelată albastră deasupra. Au apărut și steaguri decorative și luminițe.

În scurtă vreme, piața se transformase în locul de desfășurare al unui festival.

FESTIVALUL VESEL DIN ORAȘUL SATSUKI
PE TERENUL DE SPORT
29, 30 ȘI 31 OCTOMBRIE

Un astfel de fluturaș publicitar a fost adus de vânt la picioarele lui Nami.

Mai erau câteva locuri în care nu se ridicaseră încă toate acele corturi identice, unul dintre acestea fiind cel unde stătuse Nami până cu puțin timp în urmă. Bărbatul cu bască a descărcat dintr-o camionetă oprită în apropiere mai multe standuri de înălțimi diferite și le-a așezat în locul în care se aflase banca. Obiectele pe care le pusese pe standuri păreau a fi premii pentru diverse jocuri.

Bărbatul s-a uitat spre Nami și spre fluturașul publicitar. Nami și-a ferit repede privirea, făcându-se că se uită la peștișorii care înotau într-o pungă de plastic. Peștișorii au fost turnați într-o mică piscină albastră odată cu un șuvoi de apă zgomotos, dar în secunda următoare au început să înoate liniștiți, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Festivalul dura trei zile. Oare putea Nami să facă rost de biscuiții în formă de animale în timpul acesta?

Se pare că bărbatul cu bască suspecta ceva, căci i-a aruncat din nou o privire bănuitoare lui Nami.

Odată cu lăsarea serii, oamenii au început să se adune. Erau bărbați și femei lipiți unii de alții și copii exuberanți. O femeie îmbrăcată în *yukata*[7], deși afară începuse deja să fie mai răcoare, a arătat spre un stand care-i atrăsese atenția, scoțând un strigăt de entuziasm. Melodia care se revărsa din difuzoare amestecată cu alte zgomote se pare că era imnul orașului. „Hei, ce mai faci? Toate bune?” se auzeau de ici și colo voci vesele care marcau reîntâlnirea unor prieteni.

Taraba bărbatului era foarte populară. Chiar când a început festivalul, acesta și-a dat jos basca, și-a legat o bandană pe frunte și s-a postat în fața magazinului improvizat.

— Poftiți! Poftiți! Așezați-vă la rând aici! striga cu o voce puternică, bătând din palme.

Încercând să-l evite, Nami se apropia de biscuiții în formă de animale din ce în ce mai mult. Prefăcându-se că se uită și la celelalte standuri, venea din ce în ce mai aproape. Un pas. Încă unul. După aproximativ o oră de la începutul festivalului, reușise în cele din urmă să ajungă într-o poziție din care putea să întindă mâna și să înșface un pachet. Bărbatul s-a uitat iritat la Nami, care stătea lângă el, dar n-a alungat-o. În schimb, în clipa în care Nami a dat să întindă mâna spre biscuiți, s-a repezit la ea furios și a început s-o amenințe. Voia să o prindă în flagrant delict. Nami pândea momentul. A avut mai multe ocazii – când bărbatul punea premiile în pungi, când vorbea cu clienții, când realimenta cu bani mărunți – dar, în cele din urmă, prima zi s-a sfârșit fără ca ea să fi putut măcar să atingă cutia.

După plecarea clienților, proprietarii de chioșcuri și tarabe au început să strângă în liniște. Lăsau corturile și mașinăriile așa cum erau, dar strângeau toate obiectele și le îndesau în camionete și dubițe. Când a plecat toată lumea, și bărbatul și-a dat jos bandana și și-a pus pe cap basca pe care o scosese dintr-un buzunar. Înainte să se urce în mașină, s-a mai întors o dată spre Nami, dar nu i-a spus nimic și a plecat.

A doua zi, cerul se umpluse de nori. Când acele ceasornicului au trecut de ora patru, la fel ca în ziua precedentă, au început să apară camionetele și dubițele. Bărbatul a început pregătirile în același loc. Uitându-se la Nami, nervos că-i stătea în drum, a înșirat iar pe stand toate lucrurile scoase din cutiile de carton. Biscuiții în formă de animale i-a scos ultimii. De parcă ar fi vrut să facă paradă cu ei în fața lui Nami, a ridicat cutia într-un mod exagerat, cu ambele mâini, ca și cum ar fi fost un lucru foarte important, și a pus-o jos fără nici un zgomot. Parcă dinadins, a îndreptat cutia cu fața spre Nami. Pe vârful botului leului cu o expresie relaxată a căzut o picătură de ploaie.

Spre ora cinci, când trebuia să înceapă festivalul, ploaia se întețise bine de tot. Bărbatul s-a ridicat de pe scăunelul pliant, a rulat ziarul pe care-l ținuse deasupra capului și, nervos, a început să bată cu el în pământ. A smuls violent prelata cu care acoperise produsele și, pornind dintr-un capăt, a început să îndese obiectele într-o cutie de carton. A împins-o pe Nami, care nu dădea semne că ar fi vrut să plece de-acolo, forțând-o să se tragă într-o parte, a luat standul pe umeri și l-a dus la una dintre camionetele parcate într-un colț al pieței. Când s-a întors, proprietarul standului vecin, care vindea calamar fript, l-a întrebat dacă

închide. Fără să-i răspundă, bărbatul a continuat să strângă în liniște. Ceilalți proprietari păreau așteaptă ca ploaia să se oprească, adăpostindu-se sub acoperișuri improvizate sau în corturi, trăgând relaxați din țigări sau ascultând radioul.

Bărbatul s-a urcat în camionetă pe locul șoferului și a trântit ușa. A deschis geamul pe jumătate și a strigat către Nami, care era destul de departe de el:

— Hei, tu de colo!

Era prima oară când vorbea cu ea.

Cu un gest, i-a făcut semn, arătându-i locul din spate.

Oare îi cerea să urce? Nami a scuturat din cap. Bărbatul a părut că mai voia să spună ceva, dar până la urmă și-a suflat nasul cu zgomot și a plecat.

Ziua a treia. Ploaia începută cu o zi în urmă a ținut până dimineața. După ce bărbatul a plecat, și ceilalți proprietari de tarabe s-au ridicat și, renunțând să mai spere că se oprește, au început să-și strângă lucrurile. După ce a plecat și ultima mașină, când pe teren nu mai rămăsese altcineva în afară de Nami, a apărut o mamă cu un copil, ținând o umbrelă deschisă.

— Deci? Ai înțeles? Azi nu e festival.

Mama îi vorbea cu blândețe, dar copilul plângea întruna. Era o fetiță cu o pelerină la fel de roșie ca și umbrela. Dar, chiar și după ce au plecat, lui Nami nu i s-au șters din minte suspinele copilei.

Acum, biscuiții în formă de animale erau chiar în fața ochilor ei. Nami stătea într-un punct din care, dacă ar fi întins mâna dreaptă, ar fi putut să-i atingă. Bărbatul n-o vedea. În ultima zi a festivalului, la taraba lui se formase o coadă lungă.

Aceasta să fi fost strategia lui? S-o facă să se relaxeze și să-și piardă vigilența și, când Nami ar fi întins mâna spre biscuiți, s-o prindă? Sau să fi fost o invitație nerostită, prin care o îndemna să-și ia ce voia? Oricare ar fi fost răspunsul, Nami n-a putut să întindă mâna spre cutie. Voia, dar nu putea. De ce oare? Ce se întâmpla? Din noaptea trecută, de pe la miezul nopții, nu-și mai putea mișca nici măcar un deget. „Poftiți, poftiți! Așezați-vă la rând aici!” Vocea bărbatului de lângă ea se auzea parcă din depărtare, ca țipătul unui animal. Și muzica festivalului, și râsul cuiva și sfârâitul suculent al calamarilor pe grătar, și câte un pocnet ce răzbătea de undeva – toate erau departe.

Din când în când, Nami avea senzația că-și pierde cunoștința. În acele momente, își spunea că trebuie să-și revină, să se țină tare. Dar simțea că nu mai poate. Conturul biscuiților în formă de animale devenea neclar, iar vederea îi pierea într-un nor roz.

— Mamă?

Auzind o voce pe care o știa de undeva, Nami a deschis dintr-odată ochii.

— Mamă?

Oare o înșela auzul?

— Ești... mama?

Nu, nu o înșela. Era Nanao. Nanao!

— Mamă!

Da, era Nanao! În fața ochilor ei stătea Nanao!

Nu-i venea să creadă! Nanao! Era Nanao! Nanao!

— Mamă!

Chiar era Nanao. Crescuse. Când se despărțiseră în acel apartament, avea șapte ani. Câți ani să fi avut acum oare? Purta o cămașă albastră cu mâneci lungi și blugi, și avea chiar și ceas la mână. Nanao! Se întâlnise cu Nanao, nu era un vis. Nanao! Nanao! Nanao!

— Mamă!

Și, în clipa în care Nanao a întins mâna s-o atingă...

— Hei! s-a auzit vocea tunătoare a bărbatului.

Năpustindu-se asupra mâinii întinse a lui Nanao, a apucat-o cu putere.

— Nu pune mâna! Stai la coadă! Nu te băga în față! l-a tras bărbatul pe Nanao în spatele cozii.

— Mamă! Mamă!

Nanao! Nanao!

Împins de bărbat, Nanao s-a așezat ultimul la rând.

— Cine e?

De după Nanao s-a ivit o fată îmbrăcată într-un sarafan.

— E mama mea, a spus Nanao.

— Mama... ta?

— Da. Mama mea adevărată. Ți-am mai zis și înainte. Am fost despărțiți când eram copil.

— Aa... aha...

Fata i-a aruncat lui Nami o privire depreciativă.

— Și... ce face mama ta adevărată acolo?

— Mă așteaptă pe mine.

Auzindu-i cuvintele, Nami a știut în acel moment că valurile de gânduri și sentimente pe care le avea ajunseseră la el.

Fata în sarafan să fi fost oare prietena lui Nanao? De parcă ar fi vrut să arate asta, și-a pus mâna pe brațul lui și a spus cu o voce dulceagă:

— Auzi, mi s-a făcut foame. Mergem să mâncăm ceva?

— Mergem după ce termin cu asta.

— Nu vreau! a început ea să se smiorcăie. Mă plictisesc la tragerea la țintă. Hai să mâncăm niște *takoyaki*[8] în loc de asta!

— Îmi pare rău, dar nu te duci tu înainte să mănânci?

— Nu vreau! Vreau să mergem împreună! Dacă mănânc singură tot, mă îngraș!

— Atunci lasă-mi și mie jumătate. Vin imediat ce termin.

— Chiar? Vii repede?

— Da, vin. Promit.

— OK, atunci te aștept în fața tarabei cu *takoyaki*. Dar să vii repede!

Nanao a petrecut-o cu privirea, apoi s-a întors din nou către Nami. Din locul în care se afla, erau cam cinci metri până unde stătea ea. Între ei se formase o coadă de vreo zece oameni.

De parcă ar fi vrut ca vorbele lui să ajungă la ea, Nanao a deschis gura și a rostit tare și clar:

— Mamă, așteaptă acolo până ajung la rând, te rog.

Nami a dat din cap, nevenindu-i să creadă. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Nanao crescuse și era un om bun.

Coada se micșora încet-încet. Cu fiecare pas cu care înainta, Nanao dădea din cap, uitându-se la ea. „Încă puțin, mamă. Uite, m-am mai apropiat un pas, mamă. Imediat îmi vine rândul, mamă.”

În fața lui Nanao era un tătic tânăr. Ținând de mână o fetiță aflată în primele clase, aștepta, la fel ca Nanao, să ajungă la rând.

— Tata, uite biscuiți în formă de animale! îl tot ruga ea.

— Am priceput. Îți iau.

— O sută de yeni, a întins mâna bărbatul.

Tăticul i-a pus bărbatului în palmă moneda de o sută de yeni pe care o avea pregătită.

— Fix o sută. Mulțumesc.

Bărbatul a aruncat moneda în coșulețul de pe stand. I-a dat tăticului pușca lungă de vreo șaptezeci de centimetri care aștepta de partea cealaltă a mesei.

— Hai, tati!

Tăticul a afișat un zâmbet larg.

— Uită-te bine. Tata o să nimerească dintr-o singură lovitură.

Și-a potrivit pe umăr pușca primită. A țintit pachetul de biscuiți în formă de animale.

Una... două... trei secunde mai târziu, a apăsat pe trăgaci.

Nimerit!

— Tati, ești grozav!

— Nu-i așa?

Lângă tatăl și fiica care se bucurau că primiseră premiul, bărbatul se pregătea pentru următorul client. A desfăcut pușca și a pus înăuntru un dop de plută pe care l-a scos din buzunar.

— O sută de yeni.

Luând moneda de la Nanao, bărbatul i-a înmânat pușca și s-a tras un pas în spate.

Nanao nu a ezitat deloc. Nici măcar nu și-a potrivit pușca pe umăr, cum făcuseră ceilalți clienți. S-a întors spre Nami și nici n-a îndreptat bine țeava puștii spre ea, că a și tras.

Dopul de plută s-a lovit cu un pocnet scurt de umărul drept al lui Nami.

Trupul ei a fost cuprins de un tremur puternic. Tălpile i-au rămas bine lipite de pământ, dar partea de sus a corpului s-a rotit, parcă descriind un cerc. Ca și cum ar fi fost tras de ceva, corpul i s-a prăbușit spre stânga.

Poc! Lovindu-se cu capul de colțul unei polițe, Nami a alunecat de pe picioare și a căzut pe spate. Bum! Din cauza loviturii, premiul întâi, pisicuța *maneki-neko* din metal, s-a răsturnat, căzându-i lui Nami pe frunte.

— Lovitură perfectă!

Bărbatul a lovit gongul.

Nanao a așezat pușca pe stand. Tăcut, s-a întors cu spatele și a dat să plece, dar din urmă s-a auzit vocea tunătoare a bărbatului:

— Domnule! Unde plecați? V-ați uitat premiul!

— Nu-mi trebuie, i-a răspuns Nanao.

— Cum adică nu vă trebuie? Păi... mă puneți în încurcătură. Dacă nu vă asumați responsabilitatea și nu luați ce ați nimerit...

— Dacă nu-mi trebuie, nu-mi trebuie!

Bărbatul i-a pus o mână pe umăr lui Nanao și, coborând vocea, l-a amenințat:

— Domnule, chiar credeți că ține la mine așa ceva?

În acel moment, de undeva de departe s-a auzit o voce, strigându-l pe Nanao:

— Nanao! Încă nu ești gata? Se răcește *takoyaki*!

— Vin acum.

Nanao i-a dat la o parte mâna bărbatului și a luat-o la fugă cât îl țineau picioarele.

Bărbatul a plescăit din buze și și-a scărpinat chelia. Apoi, cu un aer sfidător, și-a depărtat picioarele și s-a dat pe spate, strigând tare, să-l audă toată lumea:

— Cine vrea? Este cineva care le vrea pe astea? Le dau gratis! Pe degeaba!

Nimeni nu le-a vrut. Câțiva oameni curioși s-au adunat să vadă ce se dădea gratis, dar în secunda în care au văzut-o pe Nami căzută la pământ, cu sângele șiroind de la rana de la cap și de la frunte, au scos un țipăt și au luat-o la fugă. Printre ei, doar unul singur s-a uitat îngrijorat la Nami, care zăcea cu fața în sus. Era Takuya.

— Takuya... a rostit Nami.

— E totul în regulă?

— Da.

Takuya a zâmbit vesel.

Oare cea din spate era mama lui? Takuya a făcut o ușoară plecăciune în fața lui Nami, apoi, împreună cu femeia de vârstă mijlocie care părea foarte amabilă, s-au pierdut pe drumul spre festival.

Toată forfota de mai devreme din fața tarabei bărbatului se transformase într-o liniște mormântală. Din cauza lui Nami, nici un client nu se mai apropia. Cu o înjurătură, plin de nervi, bărbatul i-a aruncat lui Nami, care încă mai sângera, o privire furioasă. Slobozind un oftat adânc, s-a aplecat cu greutate și, opintindu-se, a apucat-o de picioare. A târât-o așa până la tufișurile din spatele toaletei publice și a rostogolit-o dincolo de băncile puse una peste alta, mai în spate, într-un loc unde iarba nu era deloc îngrijită. Acolo a rupt niște buruieni și le-a

aruncat peste burta lui Nami, apoi a intrat la toaletă, și-a făcut nevoile, și după aceea a plecat și nu s-a mai întors.

După o vreme, vocea lui plină de energie s-a auzit din nou de la locul festivalului.

— Poftiți! Haideți! Așezați-vă la rând aici!

Privind cerul fără stele al nopții întunecate, Nami asculta. Pe lângă vocea lui, de la festival răzbăteau până la ea tot felul de alte sunete. Fâșâitul pungilor cu vată de zahăr, foșnetul foliei de plastic în care erau învelite merele trase în zahăr ars, pocnetul bețișoarelor de lemn de unică folosință când erau desfăcute, plescăitul apei când săreau peștișorii, sunetul spumei, sunetul inimii.

Nami nu murea.

În scurt timp, festivalul s-a terminat, și nu s-a mai auzit decât bâzâitul insectelor, dar ea nu murea.

„Oare când avea să moară?”, i-a trecut prin gând.

Nu se vedeau nici luna, nici stelele.

Noaptea, a plouat un pic.

Era o dimineață alburie și rece.

În ceruri, toți cei care muriseră înainte o așteptau pe Nami să vină din clipă în clipă. Mai repede, Nana! Mai repede!

Și când Nami a ajuns în sfârșit acolo, s-au repezit toți la ea, luând-o strâns în brațe.

— S-a terminat!

— Ai dat totul!

AMINTIREA UNEI SERI

Timp de cincisprezece ani după terminarea școlii, eu am fost șomeră. Ce făceam în fiecare zi? Întinsă pe *tatami*, mă uitam la televizor sau mâncam dulciuri. În fiecare zi, tatăl meu mă trimitea la muncă și-mi spunea că, dacă nu muncesc, să plec de-acasă. Pe atunci, n-aveam chef nici să muncesc, nici să plec de-acasă. Voiam ca până mor să zac întinsă pe *tatami*.

Așa am fost de mică. Dacă s-ar fi putut, aș fi vrut să nu merg la școală deloc, ci doar să pierd vremea prin casă. Dar tata nu m-a lăsat.

De aceea, cât a durat școala obligatorie, am ieșit cu forța din casă. De afară nu prea am amintiri plăcute.

Cum de dimineață până seara stăteam doar întinsă pe *tatami*, încet-încet, mersul a început să devină o problemă. Pe atunci, încercam să-mi petrec timpul stând pe burtă, pe cât posibil fără să mă ridic.

Aveam aceeași poziție, indiferent dacă eram trează sau dacă dormeam. Din când în când, mă târam până la toaletă. Televizorul, șervețelele, telecomanda, volumele de manga – toate lucrurile necesare vieții de zi cu zi erau așezate pe *tatami*. Când mi se făcea foame, mâncam vreun biscuit ce se rostogolise până undeva unde ajungeam cu mâna. Dacă nu găseam biscuiți, mâncam din mâncarea pisicii. Câteodată foloseam și toaleta pisicii. Mă certam des cu pisica.

Într-o seară, când mă uitam ca de obicei la televizor stând întinsă pe jos, tata și-a început predica. „Iar începe”, m-am gândit și l-am ignorat. Predica a durat mult. La un moment dat am vrut să merg la toaletă, așa că m-am târât pe podea și am folosit litiera pisicii. Când m-am întors, tata a început să mă pocnească în cap cu un ziar făcut sul. Am început să fug prin cameră. Pe *tatami*, eu eram mai agilă. Pe tata, care urca adesea pe Muntele Fuji în tinerețe, începuseră să-l supere niște dureri de șale odată cu trecerea anilor. De câte ori încerca să mă prindă, scotea câte un icnet de durere. Reușind să mă strecor printre picioarele lui, am ieșit pe hol.

— Pleacă! a urlat tata în urma mea. Să nu te mai întorci niciodată!

Ușa nu era încuiată, iar eu am fugit afară așa cum eram.

Ieșisem în mare grabă, dar aerul de afară, cu care nu mă mai întâlnisem de multă vreme, era surprinzător de proaspăt. Fierbințeala asfaltului, pe care o simțeam în palme, s-a domolit încetul cu încetul, iar razele blânde ale soarelui luceau uniform pe spatele meu. Trebuie să fi fost sfârșitul lunii mai. M-am târât cu îndârjire pe drumul ce se întindea drept în fața ochilor mei. Nu știam nici eu încotro mă îndreptam. Mă gândeam că, în timpul acesta, furia tatălui meu avea să se potolească. Când am obosit, m-am tras la marginea drumului și am dormit un pic, apoi, după ce mi-am revenit, am pornit-o iar din loc.

Pe la a patra pauză, mi-am dat seama că mă rătăcisem. Mi se părea că parcursesem o distanță destul de mare, dar nu mai aveam habar din ce direcție venisem. Era evident că se auzeau din ce în ce mai multe sunete de pași decât atunci când ieșisem din casă. Deși nu puteam

judeca situația de la nivelul la care mă aflam, aveam senzația că mă apropiam fie de o gară, fie de o arteră comercială – undeva unde se adună multă lume. Pe nesimțite, se făcuse întuneric, iar stomacul meu începuse să scoată tot felul de sunete.

Am dat cu ochii de niște floricele de porumb căzute pe jos, așa că am luat una și am băgat-o în gură. Pentru că mă obișnuisem cu mâncarea pisicii de acasă, gustul sărat al floricelelor mi s-a părut foarte intens și bun. Uitându-mă în jur, am văzut că erau mai multe, împrăștiate peste tot. Încă una. Și încă una. Trecătorii nu-mi dădeau nici o atenție, iar eu mâncam floricelele una după alta. Erau deja câteva ore de când plecasem de acasă, iar în tot acest timp oamenii fie mă evitaseră, fie pășiseră peste mine și trecuseră mai departe. Lumea de afară era totuși mai sigură decât îmi imaginasem eu. O singură dată am fost călcată, dar mi s-au cerut atâtea scuze, încât până la urmă parcă am început să mă simt eu prost. Oricum ai fi privit lucrurile, de vină eram de fapt eu, care stăteam întinsă pe marginea străzii.

Am terminat de mâncat floricelele și, chiar când mă uitam în jur să văd dacă nu mai cade ceva, a început să plouă.

În timp ce eu rătăceam în căutarea unui adăpost, aversele deveneau din ce în ce mai puternice. Când în sfârșit am găsit un petic uscat, afară deja se înnoptase.

Locul pe care-l găsisem era o stradă comercială acoperită. Părea să fi trecut deja de ora închiderii, căci pe ambele părți se înșirau storuri gri lăsate până jos, iar în fața lor erau puse cutii de carton și saci de gunoi.

Floricelele pe care le mâncasem se digeraseră deja, așa că acum stomacul meu era iarăși gol. Înaintam uitându-mă în toate părțile după ceva de mâncare, când privirile mi s-au oprit pe o mică pungă neagră de plastic, aruncată stingher într-un colț. Când m-am apropiat, nările mi s-au umplut de un miros plăcut de ulei. Am desfăcut șnurul cu care era legată și m-am uitat înăuntru. Era plină cu niște bucăți de pane.

Am luat unul cu degetele, iar gustul de cartof dulce mi s-a răspândit în toată gura. Amestecul de carne tocată mărunt și ulei mi-a șters dintr-odată toată oboseala. Fără să mă uit nici în stânga, nici în dreapta, îmi umpleam gura cu mâncare. După ce am mâncat, am râgâit tare, și atunci s-a întâmplat. Am simțit prezența unei viețăți.

În spatele meu era ceva. Cu siguranță. Să fi fost o pisică? Nu, era ceva mai mare. Oare un câine? Sau un porc mistreț? Nu știam ce, dar am

simțit cum mă împungea în ceafă cu privirea. M-am întors cu teamă. De uimire, aproape că mi-a stat inima. Era un om.

Ființa aceea era un bărbat. Avea părul lung și o barbă care-i acoperea jumătate de față. Ce mă uluia era că stătea acolo, având aceeași poziție ca și mine.

Era întins pe burtă. Și se uita fix la mine. De parcă am fi fost paralizați, preț de câteva clipe nici unul nu și-a putut dezlipi privirile de pe fața celuilalt.

Primul care s-a mișcat a fost el. Din stradă, s-a apropiat târându-se. Ca să ajung față în față cu el, mi-am schimbat poziția.

Cu cât înainta el spre mine, cu atât înaintam și eu spre el. Distanța dintre fețele noastre se micșora încetul cu încetul. Doi metri, un metru, zece centimetri, cinci centimetri, un centimetru. Barba lui mi-a atins ușor nasul. În clipa aceea, o lumină puternică a strălucit peste fețele noastre.

— Pericol! a strigat el.

Ca un huruit venit parcă din adâncurile pământului, un zgomot ca de motor se apropia de noi. Bărbatul m-a prins de mână și ne-am tras la marginea străzii.

Fusese un camion. Am așteptat să se îndepărteze zgomotul roților, și apoi el a vorbit:

— ...e mașina de gunoi. În fiecare seară vine pe la ora asta.

— M-am speriat...

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Încă puțin și se întoarce. Nu suntem în siguranță aici.

Schimbându-și și el postura, bărbatul a intrat pe o alee dintre două magazine. L-am urmat.

Poate fiindcă știa bine drumul, înainta fără probleme chiar și prin întuneric. La un moment dat, am dat cu capul de ceva tare, pe urmă mi s-a prins piciorul în ceva ca un sac de plastic, așa că a fost un chin să înaintez chiar și pe o distanță scurtă. Bărbatul m-a așteptat răbdător la capătul aleii. Când în sfârșit am apărut, m-a întrebat dacă totul era în regulă. Am dat din cap.

— Da, oarecum.

— De aici, suntem în siguranță. Pe strada aceasta nu au voie mașinile, mi-a spus el și ne-am întins unul lângă altul.

Între timp, ploaia se oprise.

— Unde mergi? l-am întrebat.

— Acasă la mine, mi-a răspuns.

Nu după mult timp, s-a oprit în fața unui fel de gard.

— Aici e.

Era o poartă. A împins-o cu fruntea și a intrat. Când a deschis-o, s-a auzit un scârțâit.

După poartă, era o ușă. Bărbatul a bătut de trei ori. Imediat, în hol s-a aprins o lumină. După câteva clipe, ușa s-a deschis încet. Peste umărul bărbatului, am zărit niște șosete albe.

— E mama, mi-a spus el.

M-am fâstâcit puțin în fața acestei situații, dar am salutat politicos.

Mama ținea în mână un prosop de baie. Nu-i vedeam fața, dar purta un șorț de aceeași culoare cu șosetele. I-a șters bărbatului părul ud și barba cu prosopul. Mâinile ei erau albe și plinuțe, iar pe degetul inelar de la stânga avea un inel de argint. După ce a terminat cu el, m-a șters și pe mine cu același prosop. Recunoscătoare, i-am mulțumit.

— Vă mulțumesc.

Mama nu a scos nici un cuvânt.

Bărbatul a intrat în holul aflat la același nivel cu solul. S-a întors spre mine și mi-a spus să vin.

Mama mergea în față. Papucii ei roz lipăiau încetișor pe podea. După ea, mergea el, iar după el eram eu. Înaintând pe podeaua lucioasă, alunecam fără să mă pot prinde de nimic. Ori de câte ori încercam să mă agăț de podea cu unghiile, bărbatul se întorcea spre mine și zâmbea ciudat. La capătul holului, am ieșit într-un spațiu întins și gol.

— Suntem în camera de zi, mi-a spus bărbatul.

Am înaintat pe covorul cu un model complicat, iar când am ajuns la capătul lui, am dat iar de un coridor.

— Aici e cămara. Aici e toaleta.

Cămara avea uși glisante. Pe sub ușa toaletei venea un miros de deodorant de cameră.

— Aici nu știu ce e. Nici aici nu știu ce e.

Era o casă mare.

Am trecut prin fața mai multor uși.

La un moment dat, șosetele albe și papucii roz ai mamei au dispărut. La capătul holului, bărbatul a făcut la stânga și s-a oprit în fața unei uși glisante cu panou din hârtie. Hârtia era ruptă.

— Aici e camera mea.

A băgat un deget prin gaura din hârtie și a tras de ușă într-o parte.

— Intră.

În fața ochilor mi-a apărut o cameră cu *tatami* pe jos.

— Fă-te comodă. Mama pregătește un ceai.

Încurajată de el, am intrat. În cameră nu se vedea nici o decorațiune, totul era mohorât. Televizorul, ceasul deșteptător, telecomanda, perna, șervețelele – toate erau așezate direct pe *tatami*. Biblioteca nu avea decât două rafturi și ambele erau pline cu cărți în ediții de buzunar. În fața ei erau puse una peste alta trei pernuțe, iar lângă ele un teanc de prosoape. Într-un colț al camerei erau întinse niște ziare desfăcute. Sub ele am zărit litiera unei pisici.

Mi-a atras atenția un tub lung și subțire care atârna agățat de sus, chiar în fața ochilor mei. Mi-am dat capul pe spate cât am putut de mult ca să mă uit în sus și așa am văzut că era conectat la un fel de minge.

— E apa.

Bărbatul a prins tubul cu mâna și, ducându-l la gură, a băut o înghițitură zdravănă.

— Mama îmi schimbă apa în fiecare zi.

Dintr-odată, fără nici un zgomot, ușa s-a deschis, și în cameră a fost împins un obiect.

— Mulțumesc, a spus bărbatul.

Ușa a alunecat la loc, închizându-se.

Obiectul care fusese împins în cameră era o tavă. Întinzând mâna, bărbatul a tras-o mai aproape. Pe tavă erau două cești care aveau și paie de băut, două șervete umede fierbinți și două brioșe. Bărbatul și-a șters mâinile cu un șervet, a luat o brioșă și mi-a făcut semn să iau și eu una.

— Haide, mănâncă. Sunt bune.

Deasupra aluatului rumenit, cu nuanțe portocalii, erau presărați fulgi de migdală.

— Mulțumesc.

Uitând că de fapt mă săturasem cu bucățile de pane de mai devreme, am mâncat toată brioșa într-o clipită.

— Ce rapidă ai fost! a râs bărbatul.

— Păi a fost așa de bună...

— Sunt bune, nu-i așa? Le-a făcut mama.

— Sunt făcute în casă? Ce grozav!

— Mama e un geniu al prăjiturilor.

Pe fața lui a apărut o expresie de parcă laudele îl priveau pe el.

— Și prăjiturile japoneze, și cele vestice, orice face mama iese bun. Și nu doar prăjituri. Chiar și mâncarea de zi cu zi e ca la restaurantele de lux.

Părea foarte mândru de mama lui. Însă eu încă nu auzisem nici un cuvânt din gura ei.

— Probabil că sunt un fel de musafir nepoftit pentru mama ta, nu-i așa?

— Nici vorbă! De ce?

— Păi am apărut așa... dintr-odată. Mai devreme am salutat-o și nici nu mi-a răspuns.

— Așa e mama, a râs el. Nu-ți face griji. Nici cu mine nu vorbește deloc. Întotdeauna conversația o susțin doar eu.

— Adică nu vorbești? Cu mama ta?

— Nu. Dar asta nu înseamnă că nu ne înțelegem bine. E un om foarte bun. Ea are grijă de toate lucrurile din jurul meu. Îmi aduce mâncarea așa cum ai văzut mai înainte, îmi face plinul cu apă, îmi schimbă nisipul din litieră, îmi aerisește camera. Îmi spală rufele, face curat, și în fiecare sâmbătă îmi face și baie. Apropo, ce zi e azi?

— Te iubește foarte mult, nu-i așa?

Bărbatul a luat telecomanda și a deschis televizorul.

— A, e emisiunea aceea cu întrebări și răspunsuri, deci trebuie să fie joi.

A tras mai aproape două pernuțe, și-a oprit el una, iar pe cealaltă mi-a pus-o sub bărbie. A început să se uite la emisiune, nedezlipindu-și privirea de ecran. Când prezentatorul punea o întrebare, răspundea mai repede decât oricare dintre concurenți.

— Uesugi Kenshin[9]!

— ...Corect! Grozav!

— Sunt bun la istorie.

M-am uitat în bibliotecă și am văzut că toate cărțile de acolo erau romane istorice.

— Prefectura Yamaguchi!

— Iar ai nimerit! Fantastic!

O vreme, întrebările l-au absorbit cu totul. Când au venit reclamele, l-am întrebat pentru prima oară cum îl chema.

— Jack, s-a prezentat el.

Oricum l-ai fi privit, avea totuși figură de asiatic.

— Nu râde, te rog.

— Nu râd. Mama ta ți-a pus numele ăsta?

— Fiul mamei mele mi l-a pus, a răspuns Jack. Îl cheamă Noboru. E elev în școala primară. Cred că e prin clasa a treia. Probabil că acum face baie.

— Fratele tău mai mic?

— Nu-i ceva chiar așa grozav, s-a strâmbat el. Mai demult era drăgălaș. Acum se poartă și vorbește agresiv, să-ți spun drept. Îmi dă ordine, vorbește de sus.

— Și fratele tău mai mic ți-a pus ție numele?

— Păi de aia ți-am zis că nu e fratele meu mai mic. Noboru e cel care m-a descoperit. Jack e numele personajului principal dintr-un anime care-l fascina pe Noboru când era la grădiniță. Nu că nu-mi place, dar mi-aș fi dorit pe cât posibil ca mama să fi fost cea care să-mi dea numele.

— Cum adică? Mama nu e mama ta adevărată?

— Mama e mama.

În acel moment, am auzit un sunet de pași. Erau pași de picioare goale, care nu purtau nici papuci, nici șosete, ci lipăiau repede pe coridor.

— A venit! E aici! a spus Jack.

Ușa glisantă a camerei a fost trasă într-o parte, și în același moment a răsunat un țipăt ascuțit.

— Uaaa! Uaaaaaa! Uaaaaaaa!

Două picioare subțiri, arse de soare, s-au îndreptat direct spre *tatami* și o față de aceeași culoare cu picioarele s-a uitat la mine de jos în sus.

— Chiar ai găsit-o!

— El e Noboru, mi-a șoptit Jack.

— Mama! Mama! a strigat Noboru întorcându-se spre coridor.

— Daa, a venit răspunsul de undeva de departe.

— Vino repede!

Imediat am zărit picioarele încălțate cu șosete albe în pragul ușii.

— Uite! a arătat Noboru spre mine.

— Știu, i-a răspuns mama.

Avea o voce surprinzător de groasă.
— Ce? Cum de știi?
— Păi i-am dat ceai și prăjituri.
— Nu cred! De ce ai făcut așa ceva fără să întrebi?
— Dar tu făceai baie, nu?
— De ce nu mi-ai spus imediat?! Voiam să-i dau eu prăjitura! Nu trebuie să fii tu tot timpul cea care face asta. Nu e corect!
— Ei, haide. Ce zici, de mâine le dai tu prăjitura? Le dai și ceai, și apă, le faci și de mâncare? Le întinzi așternutul, le schimbi nisipul din litieră și le faci baie?
— Da, le fac.
— Numai minciuni! Cu Jack n-a fost la fel? Ai zis că faci tu totul și, până la urmă, toate au căzut pe mine.
— De data asta fac eu! De mâine, fac eu totul! Tu nu mai faci nimic.
— Da, da.
— Dar ce grozav! Chiar a găsit-o. Jack trebuie să fie foarte îndrăgit.
— Ha, ha. Da, așa pare.
— Auzi, oare o să aibă copii?
— Nu imediat. E imposibil.
— Și-atunci când o să-i nască?
— Păi abia a venit azi. Trebuie să se obișnuiască puțin.
— Of, de ce nu naște mai repede? Eu deja mă gândesc ce nume să-i dau copilului. Ce zici? King, sau Gamma, sau Gorimaru? Pe care să-l aleg?
— Nu toate trebuie să fie nume de băieți. Dacă se naște o fată, ce faci?
— Cu fetele e complicat. Gândește-te tu, mamă.
— Hmm... Happy?
— Nu-mi place!
— Aha. Eu cred că e potrivit. Da. Hai să-i punem acestei ființe numele Happy.
— Da. Dacă e pentru ea, bine. Alooo, te cheamă Happy. OK?
Nu pricepeam ce se întâmplă, dar am dat din cap afirmativ.
— Ha, ha! Zice că da. Se bucură. Happy! De azi, tu și Jack o să fiți un cuplu. Și o să faceți mulți copii.
— Haide, să continuăm mâine. Deja s-a făcut ora de culcare.
— Nu vreau! O să stau treaz până vine tata.

— Dar a zis că azi vine târziu fiindcă are ședință, nu? Când o să ajungă el, o să fie deja miezul nopții.

— Atunci stau treaz până la miezul nopții.

— Nu vorbi prostii! l-a plesnit ea peste cap.

— Bine, am înțeles. Stai puțin.

Spunând asta, Noboru a ieșit un pic din cameră. S-a întors imediat.

— Ia asta, poftim.

Mi-a pus în fața ochilor un lapte la cutie.

— Așa. Și tu, Jack.

— Mulțumesc, a spus Jack.

Mama a deschis dulapul ascuns în perete și a scos din el așternuturile. Cât timp ea și Noboru le-au întins pe *tatami*, eu și Jack ne-am tras într-un colț. Era un singur așternut, cu două perne.

— Jack, Happy, noapte bună! a spus Noboru.

— Noapte bună! a spus Jack.

Ușa s-a închis. Zgomotul pașilor s-a îndepărtat, și din nou în cameră am rămas doar noi doi. Între timp se terminase emisiunea cu întrebări și răspunsuri de la televizor, iar acum pe ecran se derulau niște imagini ale unor știri despre un meteorit care căzuse pe undeva printr-o țară din lumea largă.

Aveam multe lucruri să-l întreb pe Jack. În timp ce mă gândeam de unde să încep, Jack a început să vorbească:

— Deci, tu ești Happy.

— Nu râde! i-am spus eu.

— Nu râd, mi-a răspuns el. Nu-i un nume drăguț? E clar că mama are gusturi bune. Noboru ce spunea? King, sau Gamma, sau Gorimaru? Toate sunt nume foarte puternice, nu-i așa?

— A zis că sunt nume pentru copil.

— Da.

— Ce înseamnă asta? Eu o să-ți nasc un copil?

— Ah, nu... asta e...

— Așa a zis Noboru, nu? Că tu m-ai găsit pe mine.

— Da.

— Ce-a vrut să spună cu asta?

— Hmm..., s-a scărpinat Jack în barbă. De fapt, știi... Noboru îmi spune asta de multă vreme: „Găsește-ți o soție!”

— O soție?

— E foarte insistent. N-o să mă lase în pace până nu-i fac pe plac. Așa că în ultima vreme am ieșit în fiecare seară să-mi caut o soție. Dar n-am găsit. Până în seara asta. Desigur, dacă nu vrei, poți să refuzi și nu e nici o problemă.

Cu o expresie încurcată, Jack s-a întors cu fața în sus. Fusesem cerută în căsătorie de un om pe care-l întâlnisem pentru prima oară.

— Și chiar te mulțumești cu mine?

— Nu e clar?

Răsuflarea lui mi-a ajuns în față. Avea un miros dulceag de la prăjitura pe care o mâncase mai devreme. S-a uitat drept în ochii mei și mi-a spus:

— Nu te am decât pe tine.

„Nu te am decât pe tine.” Și eu simțeam la fel. Din clipa în care privirile ni se întâlniseră pentru prima oară, am știut că nu mai era altcineva în afară de el. Am făcut o plecăciune ușoară cu capul.

— Da.

— Ah, ce bine!

Jack a oftat adânc. Apoi a întins mâna după cutiile de lapte lăsate de Noboru, a rupt delicat folia transparentă în care era învelit paiul de băut și mi-a înfășurat-o pe degetul inelar de la mâna stângă, legând-o bine.

— În loc de inel.

Ne-am băut împreună laptele pe așternutul pregătit de mama. L-am băut cu frunțile lipite și râzând pe înfundate. Barba moale a lui Jack mi-a atins de mai multe ori obrajii și, de fiecare dată când s-a întâmplat asta, laptele a fost gata să explodeze. Nu-mi imaginasem nici o secundă dimineață, când plecasem de-acasă, că avea să mi se întâmple așa ceva. Oare de-acum înainte aveam să beau lapte cu Jack aici, de nenumărate ori?

Încă nu-mi venea să cred. Dar, chiar dacă era incredibil, era adevărat. Pe inelarul meu stâng strălucea ceva „în loc de inel”.

Dintr-odată mi-am adus aminte de tata. Oare ce față ar fi făcut dacă i-aș fi spus că eu, care nu avusesem prin preajmă nici o ființă pe care s-o pot numi „iubit”, mă căsătorisem pe neașteptate? Sigur ar fi rămas cu gura căscată de mirare. Uluit, poate că ar fi vărsat niște lacrimi de fericire. Dacă până acum îi făcusem numai probleme, în sfârșit puteam să-i ofer ceva care să-l liniștească.

M-am uitat la ceasul deșteptător și am văzut că imediat avea să se facă zece. Trecuse aproape o jumătate de zi de când fusesem dată afară. Sigur îi trecuseră nervii până acum.

— Jack, ce zici, vii cu mine până acasă?

Cu paiul în gură, Jack părea complet nedumerit.

— Unde?

— Acasă. La mine acasă.

— Tu ai casă?

— Acasă. Adică e casa tatălui meu.

— Tată? Tu ai tată?

— Da. Nu am mamă, dar am un tată. Aș vrea să i te prezint. Chiar dacă e așa târziu deja. Însă, dacă nu mă întorc acasă măcar o dată, tata va fi foarte îngrijorat. Și dacă tot merg, vino și tu cu mine.

— Ce... ce spui tu acolo? Așa ceva nu se poate!

— De ce?

— De ce? Fiindcă nu se poate. Nu se poate.

— Măcar să-i dăm vestea despre căsătorie. Doar să-i spunem că urmează să ne căsătorim.

— Nu vorbi despre asta așa de ușor! S-a decis forțat, nu? s-a întristat Jack.

— Deci nicicum nu se poate?

— Nu. Nicicum. Îmi pare rău.

— Am înțeles. Păcat. Mă duc singură atunci. Mă întorc mâine-dimineață.

M-am târât pe saltea și am băgat mâna în gaura din hârtia ușii.

— Când ți-am zis că nu se poate, nu se poate!!!

Dintr-odată, cu o forță de neînchipuit, Jack m-a prins de gleznă și a început să mă tragă înapoi.

— Hei, stai! Ce faci? Doar mă duc până acasă să-i spun tatălui meu și vin înapoi. Mâine mă întorc aici.

— Nu pleca, te rog!

— Dacă ești așa de supărat, bine, mă întorc în seara asta.

— Sigur?

— Sigur.

— Sigur te întorci?

— Mă întorc.

— Simt că nu o sa mai vii înapoi.

— Vin.

— Promiți?

— Promit.

Încet, Jack mi-a dat drumul din strânsoare. Ne-am încleștat degetele mici unul de celălalt, ca să pecetluim promisiunea.

Când am ieșit în hol, am auzit de undeva sunetul apei curgând la duș. Probabil că era mama. Noboru pesemne că dormea dus, căci nu-i auzeam nici pașii, nici vocea.

Am luat-o spre holul de la intrare, dar l-am auzit din spate pe Jack spunându-mi:

— Nu pe-acolo. La ora asta, ușa e încuiată. Vino pe aici.

Era ușa glisantă de la încăperea despre care, când trecusem pe acolo mai devreme, Jack îmi spusese că „Aici e cămara”. Dincolo de ușă era întuneric beznă. De cum am intrat, am dat cu capul în ceva ce părea o cutie.

— Ai grijă, mi-a spus Jack.

Târându-mă printre rafturi și cutii, am reușit cu chiu cu vai să mă strecor până aproape de fereastră.

— Pe-aici poți să ieși, a tras Jack de capătul perdelei. Doar aici încuietoarea e stricată.

— Mulțumesc.

Mi-a deschis fereastra cât să mă pot strecura afară. O pală de vânt rece m-a lovit în față. Poate de la becurile felinarelor, dar afară părea să fie mai lumină decât în casă.

Pentru că fereastra era mai sus decât solul, am pipăit cu mâna gazonul și am coborât în grădină. M-am uitat înapoi și l-am văzut pe Jack cum mă privea, gata-gata să plângă. Atunci mi-am dat seama pentru prima oară. Deși fața îi era acoperită de barbă, Jack era foarte tânăr.

— Mamei tale... am spus eu.

— Da. Îi transmit, mi-a răspuns Jack.

— Vin înapoi repede, da?

— Te aștept.

Urmându-i explicațiile, am luat-o la dreapta și am ajuns la poartă. Pentru că nu s-a deschis, deși am împins-o cu bărbia, m-am strecurat pe sub ea și am ieșit în stradă.

Mi-am dat seama de prostia pe care o făcusem imediat ce am ajuns pe strada comercială, după ce ieșisem de pe aleea îngustă. În ce direcție trebuia să mă îndrept acum? Căci nu aveam nici cea mai mică idee unde se afla casa mea.

Fusesem nesăbuită. Dacă stăteam să mă gândesc, nu știam nici măcar cum se chema orașul în care mă aflam. Mă gândisem să împrumut de la Jack o hartă și să o iau înapoi pe drumul pe care venisem. Și atunci s-a întâmplat. În fața ochilor mi-a fulgerat o lumină puternică. Și în același timp, pentru a doua oară, mi-a ajuns la urechi huruitul unui motor. N-am avut timp să fug. Am fost călcată.

Mă călcase mașina de gunoi. Pentru că era condusă de un funcționar public, au apărut și articole în ziar. Din investigațiile poliției s-a aflat că acesta declarase: „Chiar nu m-am gândit vreodată că aș putea da peste un om întins chiar în mijlocul drumului." Accidentul mi-a provocat răni pentru care am avut îngrijire medicală trei luni.

Toate acestea le-am aflat după ce mi-am recăpătat cunoștința. Nu știam cât de grav fusesem lovită și nici că se scrisese despre mine în ziar. După ce fusesem transportată de urgență la spital, timp de o săptămână fusesem în comă. Când am deschis ochii, primul lucru pe care l-am văzut a fost fața tatălui meu, „Mayumi! Mayumi!", îmi striga neîntrerupt numele. „Tată, să știi că m-am căsătorit", se pare că i-am spus zâmbind. Și apoi am căzut din nou în comă.

Nici tata, nici medicii, nici asistentele, nimeni n-a crezut ce spusesem. Din cauza șocului provocat de lovitură, nu mai distingeam între vis și realitate. Cum mi s-a repetat asta încontinuu, nici eu n-am mai știut care era realitatea. La un moment dat am observat că folia „în loc de inel" de pe degetul meu nu mai era acolo. Pentru că voiam cu orice preț să mă conving cu ochii mei, imediat după ce am fost externată m-am dus la locul accidentului. Acesta se afla pe o stradă comercială acoperită, cam la doi kilometri de casa mea. În ziua în care fusesem alungată din casă mi se păruse că ajunsesem singură foarte departe, dar în realitate nu făcusem decât să rătăcesc prin oraș.

Am parcurs pe jos, în cârje, cei cinci sute de metri cât avea strada.

Cam la zece metri de la intrare, era o măcelărie. În față vindeau bucăți de carne pane, așa că am cumpărat una și am gustat-o. De la prima înghițitură, am fost sigură. Deși temperatura și textura erau

diferite, gustul era același cu ceea ce mâncasem atunci din punga neagră de plastic.

În dreapta măcelăriei era un aprozar, iar în stânga, o farmacie. Pe lângă farmacie se deschidea o alee foarte îngustă, doar cât să poată trece un om. Ferindu-mă de resturi și gunoaie, am mers pe ea până la capăt și am ieșit într-o străduță semnalizată cu un indicator pe care scria „Accesul automobilelor interzis”. De partea cealaltă a străzii se înșiruiau mai multe case asemănătoare.

Una lângă alta, cu acoperișuri de aceeași culoare, cu ferestre având aceeași formă, cu pereți vopsiți la fel, fiecare dintre ele avea o poartă de metal. Am sunat la fiecare în parte, întrebând la interfon dacă Jack locuia acolo.

„Nu locuiește aici”, „Nu aici”, „Nu cumva ați greșit?” – de la toate casele primeam același răspuns. Iar când auzeam o voce de femeie cu un timbru gros, nemaiputându-mă abține, întrebam fără să mă gândesc:

— Sunteți mama?

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Happy.

— Chem poliția imediat!

Un asemenea schimb de replici s-a repetat de mai multe ori.

Până la urmă, nu m-am mai putut reîntâlni cu Jack.

De atunci au trecut zece ani. Atunci eram șomeră, dar acum, ca să ajut cu cheltuielile casei, lucrez în fiecare zi. După ce-mi conduc soțul și copilul la ușă, mă urc pe bicicletă și mă îndrept spre fabrica unde sunt angajată cu jumătate de normă. Munca mea constă în a lipi etichete pe cutii de cremă de mâini, de la nouă dimineața la trei după-amiaza. Poate că mi se potrivește, nu știu, dar, dacă m-ar întreba cineva dacă-mi place sau nu, aș zice că mai degrabă îmi place. Și felul în care îmi mișc degetele și încheieturile mâinilor după un anumit ritm, și salariul pentru cele douăzeci de zile pe lună, și gimnastica de înviorare de dimineață de după salutul colectiv, și bârfele despre cei care nu sunt acolo, când mănânc prânzul împreună cu ceilalți colegi angajați cu jumătate de normă – toate îmi plac. Să lucrezi e până la urmă mult mai plăcut decât îmi imaginasem.

Pe soțul meu, cu trei ani mai mare decât mine, l-am cunoscut printr-un prieten al tatălui meu. A fost o căsătorie aranjată. Imediat după nuntă, el a fost mutat cu serviciul și am plecat în prefectura

vecină. Tata a venit să locuiască cu noi, dar în iarna anului următor a avut un atac de cord, s-a prăbușit la pământ și, după două săptămâni în care n-a fost conștient, a murit. De parcă i-ar fi luat locul, ni s-a născut un fiu. Tocmai a intrat la școală luna trecută. Probabil că seamănă cu soțul meu, căruia îi place sportul, căci și lui îi place mișcarea, așa că, pe lângă înot și gimnastică, la care merge de la trei ani, acum spune că vrea să învețe și fotbal. Deși cheltuielile sunt mari, atât eu, cât și soțul meu vrem să-l încurajăm să încerce tot ce își dorește.

În ultimul timp, cu munca și cu treburile casnice, zilele trec foarte repede. Deși mai demult era ceva de neimaginat pentru mine, acum mă simt cu atât mai împlinită cu cât sunt mai ocupată. Cred din tot sufletul că oamenii se schimbă. Sunt ocupată, iar zilele trec în pace. Am un soț bun și un copil drăgălaș. Nu am nici cea mai mică nemulțumire față de viața pe care o duc. Și totuși, câteodată îmi fulgeră ceva prin minte.

De exemplu, când pregătesc pachețelul cu mâncare dimineața, când pun rufele la uscat, când aștept la semafor în drum spre serviciu, când îi calc cămășile soțului meu. Oare ce mai face acum?

Oare râde? E furios? Plânge, oare? Îndemnat de Noboru, și-o fi găsit oare pe altcineva? Acea altcineva i-o fi născut oare vreun King, vreun Gamma, sau vreun Gorimaru? Sau poate că mă așteaptă și acum să mă întorc în camera aceea, așa cum i-am promis?

Senzația din seara aceea, a bărbii lui atingându-mi vârful nasului, nu mi s-a șters nici până acum din minte. E acolo.

Notes

[←1]

Cutie ce conține orez alb însoțit de diverse tipuri de mâncăruri (pește, omletă în stil japonez, alimente prăjite în baie de ulei, murături etc.). Acest tip de *bentō* își are începuturile în epoca Edo, când era servit în pauzele dintre reprezentațiile teatrale, numite *makunouchi*. (N. tr.)

[←2] Ceai de orz. (N. tr.)

[←3]

Mascotă foarte cunoscută a companiei producătoare de dulciuri și băuturi Fujiya. (N. tr.)

[←4]

Ultimul an de școală primară. În Japonia, școala primară durează șase ani, iar gimnaziul și liceul au fiecare câte trei ani. (N. tr.)

[←5]

Mâncare japoneză din orez modelat în formă triunghiulară sau sferică, de obicei învelit în foaie de alge și având în interior diverse umpluturi, de regulă acre (de exemplu, prună japoneză murată) sau sărate (pește, icre, alge marine etc.). (N. tr.)

[←6]

Figurină în formă de pisică, cu o lăbuță ridicată, într-un gest de chemare a norocului. (N. tr.)

[←7] Chimono de vară. (N. tr.)

[←8]

Mâncare japoneză dintr-un aluat asemănător celui de clătite, în care sunt amestecate bucățele de caracatiță, ghimbir murat și ceapă verde. Amestecul se prăjește în forme sferice, iar bilele astfel formate se servesc cu un sos special, fulgi de pește, pudră de alge și maioneză. (N. tr.)

[←9] Nobil japonez din secolul al XVI-lea. (N. tr.)